

IMAMATUL

Amirul Muminin / Căpetenia credincioșilor, Ali Ibn Abi Talib (a.s.) a spus:

„Cunoașterea este lumina înțelepciunii.”

Ghurar ul-Hikam, vol.1, p.43

I M A M A T U L

Titlul cărții : Imamatul

Autor : Hadi University

Publicată de Hadi University

Anul publicării: 2014

Cod: RolmmPr001

www.Hadi.ac

Email: ntc@hadi.ac

بِسْمِ تَعَالَى وَبِذِكْرِ وَلِيِّهِ

Prefață

Această serie de lecții despre Imamat a fost adaptată de HadiUniversity pentru lecțiile de religie. S-au depus eforturi deosebite pentru a ne asigura că aceste lecții sunt în conformitate cu Coranul, cu tradițiile celor din Ahle Beit (a.s.) și cu cărțile respectabililor savanți știți.

Cu toate că am încercat tot posibilul pentru a face lecțiile cât mai corecte, vom aprecia dacă cititorii noștri vor veni cu sugestii valoroase pentru îmbunătățirea acestora și pentru a ne arăta eventualele deficiențe.

În cele din urmă, Îl rugăm pe Dumnezeu / Allah, Cel Atotputernic, să grăbească sosirea Imamului Mahdi (a.t.f.s.). Fie ca El să ne includă printre cei mai sinceri companioni ai Imamului (a.t.f.s.).

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să izbândim în pregătirea terenului pentru cea mai grabnică apariție a Imamului (a.t.f.s.).

Amin.

Index

Partea I.....	8
1. Semnificația Imamatului și a Califatului.....	8
2. Principalele diferențe.....	10
3. Sistemul de conducere islamic.....	12
Partea a II-a	16
Punctul de vedere șiiit	16
4. Necesitatea Imamatului și însușirile unui Imam	16
A. Necesitatea Imamatului	16
B. Însușirile unui Imam	16
1. Superioritatea (أَفْضَلِيَّةٌ)	16

2. Infaibilitatea (عَصَمَتْ).....	17
3. Să fie ales de Dumnezeu	19
4. Minunile (مُعْجَزَه).....	23
A existat un precedent.....	24
Argumente logice	25
5. Superioritatea (أَفْضَلِيَّةُ) lui Hazrat Ali (a.s.)	27
6. Hazrat Ali (a.s.) – „Sinele” Profetului (s.a.w.a.).....	30
7. Infaibilitatea Imamilor.....	32
8. Numirea Imamului Ali (a.s.)	37
9. Versetul funcției de conducere (Wilayat).....	39
10. Declarația oficială de la Ghadir-e-Khum.....	41
Hadisul de la Ghadir: Mutawatir	47
Lanțul de transmitere (Asnad) al hadisului de la Ghadir.....	50
Sensul general al cuvântului Mawla.....	53
Primul argument.....	55

Al doilea argument	56
Al treilea argument.....	56
Al patrulea argument.....	57
Al cincilea argument.....	57
11. Tradiții care dovedesc numirea Imamului Ali (a.s.) în funcția de calif	58
1) Hadis-e-Saqalain	58
2) Hadis-e-Manzelat.....	59
3) Surah-e-Tawbah.....	60
4) Adevărul este cu Imamul Ali (a.s.).....	61
5) Hadis-e-Nur.....	62
12. Cei care sunt Ulul-Amr trebuie să fie infailibili (Masum)	63
13. Adevăratul sens al expresiei Ulul-Amr.....	66
14. Cei Doisprezece Califi / Imami	68
15. Specificarea numelor celor Doisprezece Imami.....	71

Partea a III-a 74

Punctul de vedere sunnit.....74

16. Concepția sunnită cu privire la califat.....74

a) Ijma 75

b) Numirea de către califul anterior 75

c) Șura.....75

d) Puterea militară.....75

17. Condițiile necesare pentru a fi calif 76

18. Cum a ajuns Abu Bekr la putere?.....78

19. O scurtă recapitulare 82

20. Numirea lui Umar în funcția de calif 89

21. Aș-Șura : Comitetul 94

22. Efectele asupra credinței în dreptatea lui Dumnezeu și în infailibilitatea (Ismat) profeților (a.s.) 100

23. Manaqeb-e-Ahle Beit (a.s.) 102

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ الْعَصْرِ (عج) أَذْرَكُنَا

Imamatul

Partea I

1. Semnificația Imamatului și a Califatului

Sensul literal al cuvântului Al-Imamat (الْإِمَامَةُ) este de „a conduce”. Al-Imam (الْإِمَامُ) înseamnă „conducătorul”.

În terminologia islamică, Al-Imamat (الْإِمَامَةُ) reprezintă autoritatea universală cu privire la toate chestiunile religioase și laice care urmează după Nobilul Profet (s.a.w.a.).¹ Al-Imam reprezintă bărbatul care, succedându-l pe Nobilul Profet (s.a.w.a.), are dreptul la autoritatea absolută asupra musulmanilor în toate chestiunile religioase și lumești, laice.

Cuvântul „bărbat” semnifică faptul că o femeie nu poate fi Imam. Autoritatea absolută nu se referă la cei care conduc rugăciunile: aceștia se numesc Imami ai rugăciunilor, dar ei nu dețin autoritatea absolută. Faptul că el este suc-

1. Hasan b. Yusuf b. Ali b. Mutahhar Hilli: Şarh-e-Bab-e-Hadi Aşar, p. 69
Muhammad Jawad Mughniyyah: Falsafatul Islamiyyah, p. 392, Dar Al Taref, Beirut, 1398/1978

cesor al Profetului (s.a.w.a.) arată diferența dintre Profet și un Imam. Imamul nu se bucură de această autoritate în mod direct, ci ca succesor al Profetului (s.a.w.a.).

Cuvântul Al-Khilafat (الْخِلَافَةُ) înseamnă „a succede”, iar Al-Khalifa (الْخَلِيفَةُ) înseamnă „succesor”. În terminologia islamică, cuvintele Al-Khilafat și Al-Khalifa au practic aceleași sensuri ca Al-Imamat și respectiv Al-Imam.

Al-Wisaya (الْوَصَايَا) înseamnă „executarea testamentului”, iar Al-Wasiyy (الْوَصِيُّ) înseamnă „executorul testamentar, cel care execută testamentul”. Semnificația acestor cuvinte în scrierile islamice este aceeași ca cea a cuvintelor al-Khilafat (califat) și al-Khalifa (calif).

Este interesant de observat că mulți profeți din trecut au fost totodată și califii profeților predecesori, îndeplinind astfel atât funcția de profet, cât și cea de calif, în timp ce alți profeți (care au adus o nouă șariah) nu au fost califii niciunuia dintre profeții predecesori. De asemenea, au existat și cei care au fost califi ai profeților anteriori, dar ei înșiși nu au fost profeți.

Problema Imamatului și a Califatului a scindat comunitatea islamică și a influențat gândirea și filosofia diferitelor grupări într-o atât de mare măsură, încât chiar și credința în Allah (At-Tawhid) și în Profet (An-Nubuwwat) nu a rămas neatinsă de această divergență de opinii.

Acesta este subiectul cel mai dezbătut al teologiei islamice. Musulmanii au scris mii de cărți cu privire la acest subiect.

Poate ar fi util să menționăm aici că privitor la această problemă musulmanii sunt împărțiți în principal în două secte:

- (1) Suniții (Ahle Sunnat) cred că Abu Bekr a fost primul calif al Nobilului Profet (s.a.w.a.) al islamului.
- (2) Șiiții (Shia) cred că Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.) este primul calif al Nobilului Profet (s.a.w.a.) și primul Imam.

Această diferență fundamentală a condus la alte diferențe, care vor fi arătate în paginile următoare.

2. Principalele diferențe

Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus într-o tradiție care este acceptată de toate sectele islamului că:

„Ummat mea (cei care mă urmează) se va despărți în curând în șaptezeci și trei de secte; numai una dintre ele va fi mântuită, în timp ce toate celelalte vor fi osândite în foc.”¹

1. Mișkatul-Masabih, vol. 1, p. 50. Allamah Majlisi (r.a.) a strâns tradiții refer-

Cei care caută mântuirea depun mereu eforturi mari pentru a cerceta această problemă ca să descopere adevărata cale spre mântuire.

Și într-adevăr, este necesar ca fiecare om să se ghideze după intelectul (عقل) său, să încerce tot posibilul pentru asta și să nu-și piardă niciodată nădejdea că va ajuta la adevăr. Dar acest lucru este posibil numai atunci când vede cu claritate diferențele de bază și renunță la toate prejudecățile și la subiectivism, examinând această problemă cu o judecată profundă și rugându-se mereu lui Dumnezeu ca să-l conducă la calea cea corectă.

De aceea, propunem să menționăm aici pe scurt diferențele și contradicțiile importante, împreună cu argumentele și cu raționamentul fiecărei secte, pentru a înlesni calea cercetării. Întrebările esențiale sunt:

1. Responsabilitatea de a alege succesorul Nobilului Profet (s.a.w.a.) Îi revine lui Dumnezeu, sau este datoria Ummat-ului (adeptilor săi) de a numi pe oricine doresc ei ca succesor al Nobilului Profet (s.a.w.a.)?
2. În ultimul caz, a pus Dumnezeu sau Nobilul Profet (s.a.w.a.) la îndemâna *Ummat*-ului vreun sistem care să conțină regulile și procedurile alegerii unui calif? Au pregătit cei din *Ummat*, prin consimțământ una-

nim, încă înainte de a alege un calif, vreun set de reguli pe care le-au respectat ulterior? Sau cei din *Ummat*, neavând niciun set de legi, au acționat în conformitate cu ceea ce au crezut că era util la momentul respectiv și potrivit cu ocazia pe care au avut-o la dispoziție? Au avut ei oare dreptul să acționeze în modul în care au acționat?

3. Impune intelectul și legea divină necesitatea existenței vreunor aptitudini și îndeplinirea anumitor condiții de către persoana care este Imam și calif? Dacă da, care sunt acestea?
4. A numit Nobilul Profet (s.a.w.a.) al islamului pe cineva ca succesor și calif al său sau nu? Dacă a făcut acest lucru, cine a fost această persoană? Dacă nu a numit pe cineva, oare de ce nu a ales pe nimeni?
5. După moartea Nobilului Profet (s.a.w.a.), cine a fost recunoscut drept calif al său? A deținut această persoană calitățile necesare pentru a fi calif?

3. Sistemul de conducere islamic

Să analizăm sistemul de conducere islamic. Este acesta o formă de democrație? Cea mai bună definiție a democrației a fost dată de Abraham Lincoln, când a spus că democrația este guvernul oamenilor, condus de oameni și pentru oameni.

Dar în Islam, guvernul nu este al oamenilor, ci este guvernul lui Dumnezeu. Cum se guvernează oamenii pe ei înșiși? Ei se conduc făcând propriile legi; în islam, legile nu sunt făcute de oameni, ci de Dumnezeu. Aceste legi nu sunt promulgate prin consimțământul și hotărârea oamenilor, ci ele sunt promulgate de Profet (s.a.w.a.), prin porunca lui Dumnezeu. Oamenii nu au nici un cuvânt în ceea ce privește legislația; ei trebuie să urmeze, nu să comenteze sau să dea sugestii referitoare la aceste legi. În Sfântul Coran, Dumnezeu spune următoarele referitor la acest lucru:

مَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ

„Când Dumnezeu și trimisul Său s-au hotărât asupra unui lucru, nu se cade nici unui credincios și nici unei credincioase să stăruie în alegerea aceluia lucru.” (Sura Al Ahzab 33:36)

Revenind la expresia „de către popor”, să analizăm cum se guvernează oamenii pe ei înșiși. Ei fac acest lucru alegându-și singuri conducătorii. Nobilul Profet (s.a.w.a.), care a avut puterea executivă și juridică supremă și autoritatea absolută asupra guvernului islamic, nu a fost ales de oameni. De fapt, dacă locuitorilor orașului Mecca li s-ar fi permis să-și exercite puterea de a alege, aceștia l-ar fi

ales pe Urwa b. Masud din Taef sau pe Walid b. Mughairah din Mecca în funcția de profet al lui Dumnezeu! Potrivit Sfântului Coran, în Sura Zukhruf 43: 31 se spune:

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ

„Ei vor mai spune: «Dacă acest Coran ar fi fost pogorât asupra unui mare bărbat¹ din cele două cetăți!»...”

Așadar, nu numai că liderul suprem al statului islamic a fost ales fără consultarea oamenilor, ci în realitate, acest lucru s-a făcut împotriva dorințelor exprimate de ei. Nobilul Profet (s.a.w.a.) este cea mai mare autoritate a islamului. El reunește în persoana sa toate funcțiile ramurilor legislative, executive și juridice ale guvernului și el nu a fost ales de oameni.

Așadar, islamul nu este nici guvernul oamenilor, nici nu este condus de către oameni. Nu există o legislație făcută de oameni, iar puterea executivă și cea juridică nu sunt responsabile în fața oamenilor.

Din această cauză, el nu este nici un guvern pentru oameni. Sistemul islamic este, de la început până la sfârșit, pentru Dumnezeu. Totul trebuie făcut pentru

1. Pentru explicația expresiei „unui mare bărbat”, a se vedea as-Suyuti: لُبُّ نَقُولٍ فِي: أَشْبَابِ النَّبِيِّ، tipărită cu Tafsirul Jalalayn, p. 149, 289, Daarul Kutub Al Arabi, Beirut

Dumnezeu; dacă este făcut pentru oameni, atunci acest lucru se numește politeism mascat, camuflat. Tot ceea ce facem, fie că este vorba despre rugăciune, sau despre acte de caritate, sau de tranzacții, de slujirea societății sau de instituția familiei, despre ascultarea de părinți sau despre iubirea vecinilor, despre conducerea rugăciunii sau despre sentința într-un anumit caz, despre intrarea în război sau încheierea unui tratat de pace. Toate acestea trebuie făcute cu intenția de a ne apropia de Dumnezeu. În islam, totul este pentru Dumnezeu.

Pe scurt, forma de conducere islamică este guvernul lui Dumnezeu, prin reprezentantul lui Dumnezeu, pentru a câștiga plăcerea lui Dumnezeu.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ.

„Eu nu i-am creat nici pe ginni și nici pe oameni decât ca să Mi se închine.” (Sura Adh-Dhariyat 51:56)

Aceasta este teocrația și ea este esența și caracteristica conducerii islamice. Ce influență are acest lucru asupra sensului versetului de mai sus, referitor la ascultare, vom vedea în capitolele viitoare.

Partea a II-a

Punctul de vedere šiit:

4. Necesitatea Imamatului și însușirile unui Imam

A. Necesitatea Imamatului:

Conform viziunii šiite, instituția imamatului constituie Lutf (harul, îndurarea lui Dumnezeu. Lutf (harul, îndurarea lui Dumnezeu) este acea acțiune care îndreaptă ființa umană spre ascultarea de Dumnezeu, ținând-o departe de neascultare, fără ca să-l oblige pe om în vreun fel. Când Dumnezeu îi poruncește omului să facă ceva, dar cu toate acestea este conștient de faptul că omul nu poate să facă acel lucru, sau că îi este foarte greu să-l facă fără ajutorul Său, atunci El îi oferă omului sprijinul Său. Acest ajutor se numește Lutf (harul, îndurarea lui Dumnezeu). Lutf este rezultatul milei nemărginite a lui Dumnezeu.

B. Însușirile unui Imam

1. Superioritatea (الْفُضْلِيَّةُ):

Șiiții cred că asemeni Nobilului Profet (s.a.w.a.), un Imam trebuie să întreacă Ummat în toate virtuțile pre-

cum cunoașterea, curajul, evlavie și generozitatea și trebuie să dețină cunoașterea completă a legii divine. Dacă acest lucru nu este îndeplinit, iar această funcție înaltă este încredințată unui om mai puțin capabil, în timp ce există o persoană mai potrivită, înseamnă că celui mai puțin capabil i s-a acordat prioritate în defavoarea celui mai capabil, iar acest lucru este greșit potrivit rațiunii și dreptății divine. De aceea, nicio persoană mai puțin capabilă nu va primi Imamatul de la Dumnezeu, dacă există o persoană mai capabilă decât el.¹

2. Infaibilitatea (عَصَمَتْ):

A doua calitate este infaibilitatea (عَصَمَتْ). Dacă Imamul nu este infailibil (مَعْصُوم), el va fi supus greșelii și-i va duce în eroare și pe ceilalți.²

În primul rând, într-un asemenea caz, nu se poate acorda niciun fel de încredere necondiționată în ceea ce spune sau poruncește el.

În al doilea rând, un Imam este cârmuitorul și conducătorul *Ummat*-ului, iar *Ummat* trebuie să-l urmeze pe el fără rezerve, în toate privințele. Acum, dacă el comite un păcat, oamenii ar fi obligați să-l urmeze și în acel păcat. Inconsistența unei astfel de poziții este de la

1. Șarh-e-Bab-e-Hadi Așar, p. 69

2. Ibid, p. 68

sine înțeleles, pentru că supunerea într-un păcat este ceva rău, nedrept și interzis. Mai mult decât atât, acest lucru ar însemna că el ar trebui ascultat și ar trebui să nu fie ascultat în același timp, că este obligatoriu să i se arate supunere, dar în același timp acest lucru este interzis, ceea ce este evident, o absurditate.

În al treilea rând, dacă un Imam comite un păcat, ar fi datoria celorlalți oameni să-l împiedice să facă acest lucru, întrucât fiecare musulman este obligat să-i oprească pe ceilalți de la comiterea actelor ilegale. Într-un asemenea caz, Imamul va fi disprețuit, prestigiul său va avea de suferit și în loc să fie liderul *Ummat*-ului, el va deveni o persoană care o urmează pe aceasta, iar funcția sa de Imam nu va fi de niciun folos.

În al patrulea rând, Imamul este protectorul legii divine, iar această responsabilitate nu poate fi încredințată în mâinile cuiva care este supus greșelii, pentru că o astfel de persoană nu poate să o păstreze cum trebuie. Din această cauză, infailibilitatea a fost recunoscută și acceptată ca o condiție indispensabilă a funcției de profet, iar motivele care o fac să fie esențială în cazul unui profet o fac să fie esențială și în cazul unui Imam sau calif.

Referitor la acest subiect, mai multe vor fi spuse în capitolul despre *Ulul-Amr*.

3. Să fie ales de Dumnezeu:

Dar ca și în cazul profeților (a.s.), doar calitățile menționate mai sus nu sunt suficiente pentru ca cineva să fie profet. În mod similar, o persoană nu poate să devină în mod automat Imam, pe baza acestor însușiri. Funcția de Imam nu este o poziție dobândită, câștigată, ci este o funcție dată de Dumnezeu.¹

Acesta este motivul pentru care Șia Isna Așaris (șiiții duodecimali) cred că doar Dumnezeu poate să aleagă un succesor al Profetului (s.a.w.a.). Ummat nu poate alege în această privință. Singura sa îndatorire este de a-l urma pe cel care este desemnat de Dumnezeu în funcția de Imam sau de calif.

Pe de altă parte, Ahle Sunnah (suniții) cred că este responsabilitatea Ummat-ului să aleagă un calif.

1. Următorul verset din Sfântul Coran confirmă punctul de vedere șiit:

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ
وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

„Domnul tău creează ceea ce voiește și alege, însă oamenii nu au de ales. Mărire

1. Șarh-e-Bab-e-Hadi Așar, p 68

lui Dumnezeu și înălțare deasupra celor pe care I-i alăturau!” - Sura Qasas (28): 68

2. Acest verset arată în mod clar că omul nu are niciun drept să aleagă, alegerea se află pe deplin în mâinile lui Dumnezeu. Înainte de a-I crea pe profetul Adam (a.s.), Dumnezeu le-a făcut cunoscut îngerilor următorul lucru:

...إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

„Vreau să-mi fac un locțiitor (calif) pe pământ” - Sura Baqarah (2): 30

Iar când îngerii au protestat în mod politic împotriva acestui plan, protestul lor a fost înlăturat de un răspuns categoric:

...إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

„Eu știu ceea ce voi nu știți.” - Sura Baqarah (2): 30

Dacă îngerilor infailibili (fără de păcat, neprihăniți) nu li s-a dat dreptul de a avea vreun cuvânt în ceea ce privește alegerea unui calif, cum ar putea oamenii supuși greșelii să ia în propriile mâini întreaga autoritate a unei

astfel de alegeri?

3. Dumnezeu Însuși l-a ales pe profetul David (Dawud) (a.s.) drept calif pe pământ:

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ...

„O, David! Noi te-am făcut urmaș (calif) pe pământ.” - Sura Suad (38): 26

În toate cazurile, Dumnezeu Își atribuie doar Lui Însuși responsabilitatea de a alege un calif sau Imam.

4. De asemenea, profetul Avraam / Ibrahim (a.s.) a primit următorul mesaj:

...قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ.

„(Dumnezeu) i-a spus: «Te fac oamenii lor Imam!» El spuse: «Și pe urmașii mei?» Dumnezeu spuse: «Cei nedrepti nu vor primi legământul Meu.»” - Sura Baqarah (2): 124

Acest verset ne oferă răspunsurile corecte la multe întrebări importante privitoare la funcția de Imam.

- a. Dumnezeu a spus: „Te fac oamenilor înainte-mergător

(Imam)!” Acest lucru arată că funcția de Imam este un statut acordat de Dumnezeu, care nu se află sub jurisdicția Ummat-ului.

- b. „Cei nedrepti nu vor primi legământul Meu.” Această frază afirmă în mod clar că o persoană care nu este Ma’sum, adică cineva care poate greși, supus greșelii, nu poate fi Imam.
- c. Traducerea literală a ultimei propoziții este următoarea:

„Legământul Meu nu va ajunge la cei nedrepti”. Trebuie să observăm că Dumnezeu nu a spus că cei nedrepti nu vor ajunge la legământul Său, pentru că acest lucru ar însemna că acesta s-ar afla în puterea omului – adică cineva ar ajunge la statutul de Imam. Această propoziție nu lasă loc niciunei astfel de înțelegeri greșite. Ea arată clar că funcția de Imam nu se află sub jurisdicția oamenilor, fiind în exclusivitate în mâinile lui Dumnezeu și El o dă oricui voiește.

Apoi este formulată o regulă generală:

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا

„Noi i-am făcut căpetenii (imami) ca să călăuzească după porunca Noastră.” - Sura Anbiya (21): 73

Când profetul Moise (a.s.) a dorit să aibă un sfetnic care să-l ajute în responsabilitățile sale legate de funcția de profet, el nu a ales pe cineva folosindu-se de propria autoritate. El s-a rugat lui Dumnezeu astfel:

وَأَجْعَلْ لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي. هَارُونَ أَخِي

„Dă-mi un sfetnic dintrei ai mei, pe Aaron, fratele meu!” - Sura Taha (20): 29-30

Iar Dumnezeu i-a spus:

قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَى

„Dumnezeu spuse: «O, Moise! Ruga ți s-a împlinit.»” - Sura Taha (20): 36

Alegerea divină este adusă la cunoștința Ummat-ului prin profetul sau prin Imamul anterior. Această declarație se numește (نَصَّ) = specificare, precizare; hotărâre, decizie. Conform terminologiei islamice, acest cuvânt înseamnă prezentarea următorului Imam de către profetul sau Imamul de dinaintea sa. Potrivit credinței šiite, un Imam trebuie să fie (الْمَنْصُوصُ مِنَ اللَّهِ), adică să fie ales de Dumnezeu pentru această funcție.

4. Minunile (مُعْجَزَاتُ):

Dacă cineva nu a auzit despre această preciza-

re (نصّ) referitoare la cel care are dreptul la funcția de Imam, singurul mod prin care constată adevărul este prin intermediul unei minuni (معجزة). În general vorbind, orice om poate pretinde că este Imamul sau califul unui profet și că este infailibil, dar o minune este singura dovadă a adevărului care nu poate da greș în asemenea cazuri. Dacă cel care pretinde acest lucru poate să arate și o minune în sprijinul afirmației sale, aceasta se poate accepta fără nicio ezitare. Dacă el nu reușește să facă acest lucru, este evident că nu posedă calitățile necesare funcției de Imam și de calif, iar afirmația sa este de aceea, falsă, neadevărată.

A existat un precedent:

Practica universală a profețiilor a fost de a-și numi succesorul (la porunca lui Dumnezeu) fără nicio ingerință din partea *Ummat*-ului.

Istoria profețiilor din trecut nu oferă nici măcar un singur exemplu în care succesorul vreunui profet să fi fost ales prin votul adeptilor săi. Nu există niciun motiv pentru care în cazul succesorului ultimului Profet (s.a.w.a.) această lege divină bine stabilită să trebuiască să se schimbe. Dumnezeu spune:

وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا

„Tu nu vei afla nici o schimbare în obiceiul lui Dumnezeu.” - Sura Ahzab (33): 62

Argumente logice:

1. Aceleași argumente care dovedesc faptul că alegerea unui profet este prerogativul lui Dumnezeu dovedesc cu aceeași tărie că succesorul Profetului (s.a.w.a.) trebuie ales pentru a continua lucrarea lui Dumnezeu; la fel ca Profetul (s.a.w.a), Imamul este ales de Dumnezeu să execute poruncile Sale; el trebuie să dea socoteală și să fie responsabil în fața lui Dumnezeu. Dacă este ales de oameni, loialitatea sa nu va fi în primul rând față de Dumnezeu, ci față de oamenii care i-au dat autoritatea. El va încerca întotdeauna să le facă pe plac oamenilor, pentru că dacă aceștia își pierd încrederea în el, își va pierde funcția. Astfel, el nu-și va îndeplini responsabilitățile religioase fără teamă sau părtinire. Atenția sa va fi mereu ațintită asupra considerentelor politice. Prin urmare, lucrarea lui Dumnezeu va avea de suferit.

Iar istoria islamului oferă chiar de la începutul ei numeroase dovezi de indiferență evidentă față de canoanele religiei, din partea califilor aleși de oameni. Așadar, acest argument nu este doar unul teoretic. La baza lui se

află dovezi istorice solide.

2. De asemenea, numai Dumnezeu cunoaște sentimentele și gândurile lăuntrice ale omului; nimeni altcineva nu poate vreodată să știe adevărata natură a unei alte persoane. Este posibil ca cineva să se prefacă a fi un om evlavios și temător de Dumnezeu numai pentru a-i impresiona pe tovarășii săi și pentru a câștiga niște foloase lumești. Asemenea exemple nu sunt o raritate în istorie. De exemplu, cazul lui Abdul Malik b. Marwan care obișnuia să-și petreacă tot timpul în moschee, rugându-se și recitând Sfântul Coran. Când au ajuns la el veștile privitoare la moartea tatălui său și la faptul că oamenii așteptau ca să-i jure lui credință, el a închis Coranul și a spus:

هَذَا فِرَاقٌ بَيْنِي وَبَيْنَكَ

**„Aceasta este despărțirea dintre mine
și tine.”¹**

De aceea, existența calităților necesare unui Imam sau calif într-o anumită persoană îi este cunoscută cu adevărat numai lui Dumnezeu, Care alege un Imam sau calif.

1. As-Suyuti: Tarikhul Khulafa, p. 217, ediția apărută la Cairo (1952)

5. Superioritatea (أَفْضَلِيَّة) lui Hazrat Ali (a.s.)

În islam, superioritatea (أَفْضَلِيَّة) înseamnă a merita mai multă răsplată (نَوَاف) în fața lui Dumnezeu, datorită faptelor bune.

Toți musulmanii sunt de acord că această superioritate nu poate fi hotărâtă de propriile noastre păreri sau concepții și că nu există niciun mijloc de a o cunoaște, în afară de ceea ce spune Coranul și tradițiile. Al-Ghazzali, renumitul savant sunnit, a scris:

„Adevărata superioritate este cea din fața lui Dumnezeu; iar aceasta este ceva ce nu poate fi cunoscut decât de Nobilul Profet (s.a.w.a.).”¹

Majoritatea fraților noștri sunniți cred că scara superiorității a fost conformă cu ordinea la califat, adică Abu Bakr i-a fost superior lui Umar, apoi a urmat Usman, apoi Hazrat Ali (a.s.).

Dar această credință nu se bazează pe nicio dovadă și nici nu a fost de la început credința tuturor sunniților. Vedem că în timpul Nobilului Profet (s.a.w.a.) companioni respectați precum Salman al-Farsi (r.a.), Abuzar

1. Al-Ghazzali: Ihya Ulumiddin, vol. 1, pt. 2, p. 10

al-Ghaffari (r.a.), Miqdad al-Kindi (r.a.), Ammar b. Yasir (r.a.), Khabbab b. al-Artat (r.a.), Jaabir b. Abdullah Ansari (r.a.), Hudhayfah b. al-Yaman (r.a.), Abu Saeed al-Khudhri (r.a.), Zayd b. Arqam și mulți alții au crezut că Hazrat Ali (a.s.) era superior tuturor celor din Ahle Bait (a.s.) și tuturor companionilor.¹

Ahmad b. Hanbal a fost odată întrebat de fiul său despre părerea sa referitoare la subiectul superiorității. El a spus: „Abu Bakr și Umar și Usman”. Fiul său l-a întrebat: „Dar ce zici de Ali b. Abi Talib (a.s.)?” El i-a răspuns: „El face parte din Ahle Bait (a.s.); ceilalți nu pot fi comparați cu el.”²

Obaidullah Amritsari scrie în renumita sa carte, *Ar-jahul Mataalib*:

„Întrucât superioritatea înseamnă «a avea mai mult sawaab», dovada ei poate fi cunoscută din Ahadis / Tradițiile Nobilului Profet... iar dacă există tradiții care se contrazic, atunci trebuie acceptate tradițiile autentice, iar tradițiile puternice (solide) trebuie deosebite de cele slabe.”

Al-Allamah Ibn Abdil Barr scrie în cartea sa, *Al Is-*

1. Ibno Abdil Barr: *Al-Istiab*, vol. 2, p. 470

2. Sulaiman Al-Qunduzi: *Yanabiul Mawaddah*, p. 253, ediția apărută la Istanbul

tiaab, privitor la tradițiile care au fost narate referitor la superioritatea Amirul Muminin Ali (a.s.) că: „Imam Ahmad b. Hanbal, Al Qadi Ismail b. Ișaq, Imam Ahmad b. Ali b. Șuayb Nesai și Al Hafiz Abu Ali Neșapuri au spus:

لَمْ يَرِدْ فِي فَضَائِلِ أَحَدٍ مِنَ الصَّحَابَةِ إِلَّا سَانِدٌ الْجِيَادِ مَا رُوِيَ
فِي فَضَائِلِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

«Nu există atât de multe Ahadis cu lanțuri valabile (solide) de naratori (اسناد) despre virtuțile niciunui companion, câte au fost narate referitor la virtuțile lui Ali b. Abi Talib (a.s.).» ¹

Mai mult decăt atât, dacă privim la virtuțile unice ale Căpeteniei credincioșilor / Amirul Muminin Ali (a.s.) și avem în vedere acele lucruri care l-au făcut să strângă o mare răsplată de la Dumnezeu, va trebui să admitem că doar el s-a aflat la cel mai înalt nivel spiritual după Nobilul Profet (s.a.w.a.). ²

Autorul însuși a fost sunnit și a tratat acest subiect în detaliu în capitolul 3, paginile 103-516, din cartea menționată mai sus.

Evident, în această cărticică nu putem da o listă completă a versetelor și tradițiilor referitoare la (افضاليت) lui

1. Ibno Abdil Barr: Al-Istiab, vol. 3, p. 1,115. Tipărită în Egipt

2. Amritsari: Arjahul Matalib, p.120-121

Hazrat Ali (a.s.). Totuși, va fi suficient să spunem că există cel puțin 86 de versete în Sfântul Coran care elogiază virtuțile lui Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.), iar tradițiile referitoare la acest subiect nu pot fi numărate.

Prin urmare, ar trebui să-i fie evident chiar și unui observator ocazional că Hazrat Ali (a.s.) a fost superior tuturor musulmanilor, aflându-se la cea mai înaltă treaptă după Nobilul Profet (s.a.w.a.).

6. Hazrat Ali (a.s.) – „Sinele” Profetului (s.a.w.a.)

Există multe versete care demonstrează califatul lui Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.). Nu este posibil să le enumerăm pe toate aici. Dar ar trebui remarcat evenimentul *Mubaahilah* (chemarea pogorării blestemului lui Dumnezeu) care a avut loc în al nouălea an după *Hijrah*.

În acest an, o delegație compusă din paisprezece creștini a venit de la Najran să-l întâlnească pe Nobilul Profet (s.a.w.a.). Când l-au întâlnit pe Profet (s.a.w.a.), ei l-au întrebat: „Ce spui despre Hazrat Isa (a.s.)?”. El le-a răspuns: „Astăzi puteți să vă odihniți și veți primi răspunsul după aceea”. A doua zi au fost revelate trei versete din al treilea capitol al Coranului, adică din Sura Al Imran (3): 59-61, despre Hazrat Isa (a.s.). Când creștinii

nu au acceptat cuvintele lui Dumnezeu și au insistat asupra propriilor convingeri - că Hazrat Isa (a.s.) este fiul lui Dumnezeu - Trimisul (s.a.w.a.) a recitat următorul verset:

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ
أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ
فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ

„Dacă vreunul îți întoarce vorba după ce tu ai primit știința, spune-i: «Veniți! Îi vom chema pe fiii noștri și pe fiii voștri, pe femeile noastre și pe femeile voastre, pe noi înșine și pe voi înșivă, și împreună vom înălța o rugă, chemând blestemul lui Dumnezeu asupra mincinoșilor.»” - Sura Al Imran (3): 61

A doua zi, au venit pe de o parte creștinii, iar pe de altă parte, Trimisul (s.a.w.a.) a ieșit din casa sa purtându-l în brațe pe Imamul Husein (a.s.) și ținându-l de mână pe Imamul Hasan (a.s.), care mergea lângă el. În spatele său se afla Fatima (s.a.), iar în spatele ei, Hazrat Ali (a.s.). Când creștinii au văzut aceste cinci suflete curate, ei s-au abținut să ducă la bun sfârșit propunerea de a chema pogorârea blestemului lui Dumnezeu și au acceptat să încheie un tratat cu Profetul (s.a.w.a.), fiind de acord să plătească taxa Jizyah.

În acest verset, potrivit lui Jabir b. Abdullah Ansaari, cuvintele „fiii noștri” se referă la Imamul Hasan (a.s.) și la Imamul Husein (a.s.), „femeile noastre” se referă la Fatima (s.a.), iar cuvintele „noi înșine” se referă la Profet (s.a.w.a.) și la Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.). Prin urmare, în versetul Mubaahilah s-a făcut referire la Ali b. Abi Talib (a.s.) ca la persoana Profetului, ca la Profetul însuși.¹

De aici rezultă că, întocmai cum nu este permis să se caute o persoană superioară Nobilului Profet (s.a.w.a.), tot așa nu este permis ca Hazrat Ali (a.s.) să fie înlocuit cu altcineva – el fiind sinele Profetului (s.a.w.a.), potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Oricine credea că era posibil să-l înlocuiască pe el cu altcineva, încerca de fapt să-l înlocuiască pe Profet (s.a.w.a.).

7. Infailibilitatea Imamilor

Acum să vedem ce spune Sfântul Coran despre Ahle Beit-ul Nobilului Profet (s.a.w.a.). Potrivit Coranului, următoarele persoane au fost întotdeauna fără de păcat și infailibile: Hazrat Ali (a.s.), Fatima (s.a.), Imamul Hasan (a.s.) și Imamul Husein (a.s.).

Versetul purificării (تطهير) spune următorul lucru:

1. Al-Wahidi: Asbabun Nuzul, p 75, As-Suyuti: Ad-Durrul-Mansur, vol.2, p. 35, ediția apărută la Beirut

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
تَطْهِيرًا

„Dumnezeu vrea să îndepărteze de la voi oameni ai casei spurcăciunea și să vă dea curățenie.” (sau „să vă purifice printr-o purificare profundă, totală”).” - Sura Ahzab (33): 33

Este universal acceptat faptul că cele patru persoane numite mai sus sunt Oamenii Casei și că acestea sunt neprihănite și lipsite de orice fel de necurăție.

Propoziția precedentă și cea care urmează după acest verset se adresează soțiilor Nobilului Profet (s.a.w.a.), iar pronumele din aceste propoziții sunt la genul feminin; dar pronumele din acest verset sunt la genul masculin. Motivul pentru care acest verset a fost așezat în acest loc nu este greu de ghicit. Regretatul și renumitul savant Allamah Puya scrie în nota de subsol nr.1857 a traducerii Sfântului Coran întocmită de S.V. Mir Ahmad Ali:

„Porțiunea acestui verset care se referă la purificarea Casei Nobile / Ahle Beit (a.s.) efectuată de Dumnezeu necesită o explicație potrivită și un comentariu care să facă trimitere la contextul său exact. Această parte din verset este în sine un verset aparte, revelat separat, într-

o anumită situație, dar a fost așezat aici deoarece se vorbește despre soțiile Nobilului Profet (s.a.w.a.). Amplasarea acestui verset aici, dacă este studiată cum se cuvine, va clarifica faptul că el are la bază un scop important și o semnificație proprie. În timp ce persoanele cărora le este adresat mesajul de la începutul versetului sunt de genul feminin, există aici o trecere în ceea ce privește adresantul, de la genul feminin la genul masculin. Atunci când se referă la consoartele Nobilului Profet (s.a.w.a.), pronumele sunt peste tot la genul feminin. Pentru un grup alcătuit din bărbați și femei se folosește în general forma de masculin. Această schimbare în folosirea gramaticală a limbii clarifică pe deplin faptul că această propoziție reprezintă cu totul alt subiect, fiind adresată unui grup diferit de persoane decât cel precedent și a fost amplasată în mod corespunzător aici, pentru a arăta comparația dintre statutul Oamenilor Casei / Ahle Beit (a.s.) în contrast cu cea a soțiilor Nobilului Profet (s.a.w.a.).”

Amr b. Abi Salamah relatează următoarele: „Când a fost revelat acest verset, Nobilul Profet (s.a.w.a.) se afla în casa Mamei credincioșilor / Ummul Muminin, Umme Salamah (r.a.). În momentul revelației, Nobilul Profet (s.a.w.a.) a chemat-o pe fiica sa Fatima (s.a.), pe fiii ei, Imamul Hasan (a.s.) și Imamul Husein (a.s.), pe soțul ei, care era în același timp și vărul lui, Imamul Ali (a.s.) și i-a acoperit pe aceștia și pe el însuși cu mantaua sa,

adresându-l-se lui Dumnezeu în felul următor:

*«O, Allah! Aceștia sunt descendenții mei.
Ține-i departe de orice fel de necurăție și
purifică-i cu o purificare completă.»*

Umme Salamah (r.a.), soția integră a Nobilului Profet (s.a.w.a.), fiind martoră la acest eveniment extraordinar, l-a întrebat cu smerenie pe Nobilul Profet (s.a.w.a.): «O, Trimis al lui Dumnezeu! Pot să mă alătur și eu acestui grup?», la care Nobilul Profet (s.a.w.a.) a răspuns:

«Nu! Rămâi la locul tău, tu ești în dreptate.»¹

Nu este locul potrivit aici pentru a menționa numeroasele surse privitoare la acest verset; totuși, trebuie menționat Maulana Wahid-uz-Zaman, renumitul savant sunnit, a cărui traducere și comentariu al Coranului, cât și cartea sa, Anwarul Lughat (un dicționar al Coranului și al Ahadis-urilor) sunt recunoscute ca lucrări de referință. El scrie în comentariul său la Coran despre acest verset:

„Unii cred că acesta este îndeosebi pentru acei membri ai familiei care au avut legături de sânge cu Profetul (s.a.w.a.), adică Hazrat Ali (a.s.), Fatima (s.a.), Imamul Hasan (a.s.)

1. Sfântul Coran, traducerea în limba engleză realizată de S.V. Mir Ahmad Ali, nota 1857, p. 1261

și Imamul Husein (a.s.). Traducătorul de față spune că tradițiile care sunt corecte (Sahih) și care au un lanț bun de transmitere până la Nobilul Profet (s.a.w.a.) susțin aceeași părere întrucât, dacă Profetul (s.a.w.a.) însuși a afirmat că membrii familiei sale sunt doar aceștia, atunci a accepta și a crede acest lucru devine obligatoriu. Și încă un semn al corectitudinii acestei viziuni este acela că pronumele folosite înainte și după acest verset sunt cele folosite pentru persoane de genul feminin, în timp ce în acest verset sunt folosite cele pentru persoane de genul masculin”.¹

El mai spune și în Anwarul Lughat:

„Concepția corectă este că în acest verset al purificării sunt incluse doar aceste cinci persoane (adică Profetul, Ali, Fatima, Hasan și Husein – Pacea fie asupra lor!), deși în uzanța limbii arabe, termenul Ahle Beit (a.s.) este folosit și pentru soții.”

Unii demonstrează prin acest verset că aceste cinci persoane au fost fără de păcat și Masum (infaibile). Dar dacă nu Masum, atunci ele au fost cu siguranță Mahfuz

1. Wahid-uz-Zaman: Tafsir-e-Wahid; (pe marginea traducerii Coranului de către același autor), partea 22, nota 7, p. 549, ediția Lahore

(protejate de săvârșirea oricărui păcat sau greșeli).¹

Am citat aceste două surse pentru a arăta că nu doar musulmanii Isna Așaris, ci și erudiții savanți sunniți dovedesc că, potrivit regulilor gramaticii arabe și a tradițiilor corecte și nealterate ale Profetului (s.a.w.a.), doar Hazrat Ali (a.s.), Fatima (s.a.), Imamul Hasan (a.s.) și Imamul Husein (a.s.) sunt incluși în acest verset, alături de însuși Profetul (s.a.w.a.). De asemenea, este clar faptul că opinia conform căreia aceste persoane sunt fără de păcat, neprihănite este împărtășită și de savanții sunniți.

8. Numirea Imamului Ali (a.s.)

După ce am explicat pe scurt infailibilitatea și superioritatea Imamului Ali b. Abi Talib (a.s.), urmează să răspundem la cea mai importantă întrebare, referitoare la numirea sa. În mai multe situații, Nobilul Profet (s.a.w.a.) a afirmat că Hazrat Ali (a.s.) urma să fie succesorul și califul său. Este o realitate că prima declarație publică a misiunii profetice a fost chiar ocazia când califatul lui Hazrat Ali's (a.s.) a fost anunțat în mod deschis. În timpul „sărbătorii clanului” a fost revelat versetul:

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ

1. Wahid-uz-Zaman: Anwarul Lughat, partea 22, p. 51, ediția Bangalore

**„Previne-i pe cei mai apropiați din
obștea ta!” Sura Șuara (26): 214**

Nobilul Profet (s.a.w.a.) i-a poruncit lui Hazrat Ali (a.s.) să pregătească bucate și să-i invite pe fiii lui Hazrat Abdul Muttalib (a.s.), astfel ca să le poată transmite cuvintele lui Dumnezeu. După ospăț, Profetul (s.a.w.a.) avea de gând să le vorbească, dar Abu Lahab a intervenit spunând: „Cu adevărat, prietenul vostru v-a vrăjit”. După ce au auzit aceste cuvinte, s-au împrăștiat cu toții. Ziua următoare, Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) i-a chemat din nou la masă. După ce au terminat de mâncat, Profetul (s.a.w.a.) li s-a adresat astfel:

„O, fii ai lui Abdul Muttalib, v-am adus binele acestei lumi și a celei de apoi și am fost ales de Domnul să vă chem la El. Așadar, cine dintre voi va îndeplini această cauză pentru mine și va deveni fratele, succesorul și califul meu?”

Nimeni nu a răspuns chemării Profetului (s.a.w.a.), în afară de Hazrat Ali (a.s.) care era cel mai tânăr dintre cei adunați acolo. Profetul (s.a.w.a.) l-a bătut ușor pe grumaz și a spus:

„O, popor al meu! Acest Ali este fratele, succesorul și califul meu între voi. Ascultați-l și supuneți-vă lui.”

Este interesant de observat aici că ediția Leiden (1879 e.n, p. 1173) a cărții Tarikh-e-Tabari consemnează cuvintele Nobilului Profet (s.a.w.a) ca fiind وصي و خليفتي (succesorul și califul meu), dar în ediția apărută la Cairo, în anul 1963 e.n., (care pretinde a fi în armonie cu ediția Leiden) aceste cuvinte importante au fost schimbate cu كَذَا وَ كَذَا (așa și pe dincolo)!!

9. Versetul funcției de conducere (Wilayat)

După aceea, multe versete și tradiții le-au reamintit musulmanilor în multe situații că Hazrat Ali (a.s.) este conducătorul lor după Nobilul Profet (s.a.w.a). Unul dintre cele mai importante versete este următorul:

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ.

**„Oblăduitorii voștri sunt Dumnezeu
și trimisul Său, precum și cei care cred
săvârșindu-și rugăciunea, dând milo-
stenie, îngenunchind.” Sura Maedah (5):
55**

Savanții musulmani, deopotrivă sunniți și šiiti, sunt de acord că acest verset a fost revelat în onoarea Imam-

ului Ali (a.s.). El arată clar că există doar trei conducători ai credincioșilor. În primul rând Dumnezeu, apoi Profetul său și apoi Ali (urmat de cei unsprezece Imami care l-au succedat).

Abuzar Ghaffari (r.a.) povestește că într-o zi se ruga împreună cu Nobilul Profet (s.a.w.a.), când a intrat în moscheea Profetului (s.a.w.a.) un cerșetor. Nimeni nu a dat ascultare rugămintilor sale. Cerșetorul și-a ridicat brațele înspre cer spunând: „Dumnezeule! Fii martor că am venit la moscheea Profetului (s.a.w.a.) și nimeni nu mi-a dat nimic.” Hazrat Ali (a.s.) se afla în ruku / plecăciune în acel moment. El i-a arătat acestuia degetul mic pe care avea un inel, iar cerșetorul s-a apropiat și a luat inelul. Această întâmplare s-a petrecut în prezența Profetului (s.a.w.a.), care și-a îndreptat fața către cer, rugându-se:

„O, Doamne! Fratele meu Moise / Musa s-a rugat Ție să-i deschizi pieptul pentru a-i face ușoară lucrarea, să-i dezlegi nodul limbii, astfel ca oamenii să-l poată înțelege, să-l alegi pe fratele său dintre rudele sale, ca sfătuitor al său, să-i întărești spatele prin Aaron / Harun și să-l faci pe Aaron / Harun tovarășul său în lucrarea sa. O, Dumnezeule! Tu i-ai spus lui Moise / Musa: «Îți vom întări brațele prin fratele tău. Nici un rău-voitor nu vă va putea

*ataca pe vreunul dintre voi!» O, Dumnezeule!
Eu sunt Muhammad și Tu mi-ai dat o onoare.
Deschide-mi pieptul, ușurează-mi lucrarea și
alege-l din familia mea pe fratele meu Ali, ca
sfătuitor al meu. Întărește-mi spatele prin el.”*

Profetul (s.a.w.a.) nu-și terminase încă rugăciunea când îngerul Gabriel / Gibrail a adus versetul citat mai sus.¹

Aici nu este locul potrivit pentru a da toate sursele acestui Hadis (care sunt în număr de câteva sute). Acest verset și ruga Profetului (s.a.w.a.) luate împreună, cât și separat, arată că Imamul Ali (a.s.) a fost desemnat drept conducător al musulmanilor după Nobilul Profet (s.a.w.a.).

10. Declarația oficială de la Ghadir-e-Khum

Toate declarațiile anterioare pot fi considerate ca o introducere sau un preludiu al declarației de la Ghadir Khum. Acest eveniment a fost descris în mod unanim de către erudiții istorici și savanți ai ambelor secte. Vom da aici o scurtă expunere a evenimentului de la Ghadir Khum pentru a arăta câte pregătiri laborioase au fost făcute pentru a-l declara pe Imamul Ali (a.s.) drept succesor al

1. As-Suyuti: Ad-Durrul Mansur, vol. 2, p. 293-294, Ar-Raazi: At-Tafsirul Kabir, vol. 12, p. 26, Az-Zamakhşari: At-Tafsir (Al-Kaşşaf), vol.1, p. 649, Nurul Absar de Şiblangi

Nobilului Profet (s.a.w.a.). Ghadir-e-Khum se află în Johfa, între Mecca și Medina. Când Profetul (s.a.w.a.) se afla pe drumul către casă, după ce și-a efectuat ultimul său pelerinaj (în anul 10 A.H.), îngerul Gabriel (Gibril) i-a adus această poruncă de la Dumnezeu, care nu suferea amânare:

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا
بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ...

„O, trimisule! Propovăduiește ceea ce ți-a fost pogorât ție de la Domnul tău. Dacă nu faci astfel, tu nu vestești solia Sa. Dumnezeu te va ocroti de oameni.” - Sura Maidah (5): 67

Profetul (s.a.w.a.) s-a oprit imediat și a poruncit ca toți cei care se aflau înaintea sa să se întoarcă și să-i aștepte pe cei care rămăseseră în urmă. Când s-a reunit întreaga caravană, a fost ridicat un amvon confecționat din șeile cămilelor, iar ghimpii de salcâm au fost măturați. Profetul (s.a.w.a.) s-a urcat la amvon și a ținut o predică lungă. Era o zi toridă, oamenii au trebuit să-și întindă hainele sub picioare și deasupra capetelor pentru a se feri de căldură. Profetul (s.a.w.a.) li s-a adresat astfel:

„O, oameni! Să știți că pe bună dreptate, Gabriel (Gibril) s-a coborât la mine de trei ori

și mi-a adus porunci de la Domnul, Milostivul, că trebuie să poposesc în acest loc și să înștiințez pe orice om, fie el alb sau negru, că Ali, fiul lui Abu Talib, este fratele meu, succesorul meu, califul meu și Imamul care va urma după mine. Poziția lui față de mine este ca cea a lui Aaron (Harun) față de Moise (Musa), cu excepția faptului că nu va mai fi niciun profet după mine și el este conducătorul (stăpânul) vostru, pe lângă Dumnezeu și Profetul Său.

O, oameni! Cu adevărat, Dumnezeu l-a ales pe el ca să fie Imamul și conducătorul vostru. Supunerea față de el este obligatorie pentru toți Muhajirun (imigranții) și Ansar (ajutoarele) deopotrivă și pentru toți cei care îi urmează pe ei în virtuți, pentru locuitorii orașelor și pentru nomazi, pentru arabi și pentru cei care nu sunt arabi, pentru cei liberi și pentru sclavi, pentru cei puternici și pentru oamenii de rând, pentru albi și pentru negri. Porunca sa trebuie ascultată; cuvântul său este obligatoriu (de urmat), iar ordinele sale sunt obligatorii pentru oricine crede în Unicul Dumnezeu. Blestemat este omul care nu i se supune lui și binecuvântat este cel care-l urmează și depune mărturie despre el,

Dumnezeu iartă o astfel de persoană și pe cel care-l ascultă pe el și i se supune lui.

O, oameni! Aceasta este pentru ultima oară când mă mai aflu în această adunare. De aceea, ascultați și supuneți-vă poruncii Domnului și Dumnezeului vostru; apoi, după El, Profetului Său, Muhammad, care vă vorbește și care este stăpânul vostru; apoi, după mine, Ali este stăpânul și Imamul vostru, conform poruncii lui Dumnezeu. Apoi, după el, funcția de Imam va continua prin descendenții mei proveniți de la el până în ziua în care-L veți întâlni pe Dumnezeu și pe Profetul Său.

O, oameni! Să meditați asupra Coranului și să-i înțelegeți versetele. Să reflectați asupra versetelor sale clare și să nu vă aplecați asupra celor ambigue, căci , pe Dumnezeu, nimeni nu vă va explica versetele sale ambigue și nu vă va tălmăci sensul lor în afară de acest om, adică de Ali, a cărui mână o ridic în fața voastră. Și vă spun că oricărui eu îi sunt stăpân, Ali îi este stăpân; și el este Ali, fiul lui Abu Talib, fratele și succesorul (Wasiyy) meu; și Dumnezeu, Atotputernicul, Preaînaltul a făcut obligatorie Wilayat (supu-

nerea și dragostea față de el).”¹

În cuvântarea sa s-a făcut referire și la ceilalți Imami, iar aceștia sunt menționați în detalii clare în multe alte tradiții. De exemplu, într-o situație în care i s-a adresat Imamului Husein (a.s.), Profetul (s.a.w.a.) a spus: „Tu ești un Imam, fiul unui Imam, fratele unui Imam, nouă dintre descendenții tăi vor fi Imami pioși, al nouălea dintre ei fiind Qaem (cel care se va ridica).”²

Chiar și un observator obișnuit nu va putea să nu realizeze că acesta a fost un lucru de importanță majoră pentru islam și de aceea Profetul (s.a.w.a.), la porunca divină, a făcut toate pregătirile posibile pentru a-l îndeplini. Expus razelor arzătoare ale soarelui de amiază, el s-a urcat la amvon pentru a face această declarație importantă. El a ținut o predică lungă, aducându-le la cunoștință și faptul că urma să părăsească în curând această lume. Mai întâi el i-a chemat să mărturisească faptul că și-a îndeplinit sarcinile cu credință. Apoi i-a întrebat:

أَلَسْتُ أَوَّلَىٰ بِكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ؟

„Nu am eu o autoritate mai mare asupra voastră decât aveți voi înșivă?”

1. At-Tabarsi: Al-Ihtijaj, vol. 1, p. 66-74

2. Al-Qunduzi: Yanabiul Mawaddah, capitolul 77

Cu toții au strigat:

بَلِّ يَا رَسُولَ اللَّهِ

„Cu siguranță, o, Profet al lui Dumnezeu (tu ai un drept mai mare asupra noastră)!” Profetul (s.a.w.a.) a spus apoi:

مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَى مَوْلَاهُ

„Oricărui eu îi sunt stăpân, Ali îi este stăpân, de asemenea.”

La sfârșit el a trimis binecuvântări asupra lui Ali (a.s.), spunând:

اَللّٰهُمَّ وَالِ مَنْ وَاَلَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ وَاَنْصُرْ مَنْ نَصَرَهُ وَاخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ

„O, Dumnezeule! Iubește-l pe cel care-l iubește pe Ali și fii potrivnicul dușmanului lui Ali! Ajută-l pe cel care-l ajută pe Ali și părăsește-l pe cel care se leapădă de Ali.”

Când ceremonia a luat sfârșit, a fost revelat următorul verset din Sfântul Coran:

...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُم

الإِسْلَامَ دِينًا...

**„Astăzi am desăvârșit Legea voastră
și am împlinit harul Meu asupra voastră și
v-am dat Islamul ca lege.”- Sura Maidah
(5): 3**

Revelația divină arată clar că odată cu numirea lui Hazrat Ali (a.s.) ca Imam religia a fost desăvârșită, darurile și binecuvântările lui Dumnezeu au fost împlinite, iar islamul a fost aprobat de Dumnezeu ca religie. La primirea acestei vești bune de la Dumnezeu, credincioșii l-au felicitat pe Hazrat Ali (a.s.) în prezența Profetului (s.a.w.a.) și mulți poeți au compus versuri despre acest eveniment. Toate aceste fapte sunt consemnate în cărțile de tradiții, după cum vom vedea în paginile următoare.

Hadisul de la Ghadir: Mutawatir

Următoarele fragmente din cărți sunnite autentice ale prediciei (Khutba) Nobilului Profet (s.a.w.a.) amintită mai sus sunt foarte importante: „Vă las în urma mea două lucruri de preț: (1) Cartea lui Dumnezeu și (2) pe descendenții mei care sunt membrii familiei mele. Acestea nu se vor separa unul de celălalt până când mă vor întâlni lângă Kausar (un izvor din Paradis). Cu adevărat, Dumnezeu este Stăpânul meu și eu sunt stăpânul fiecărui credincios.” Apoi el a luat mâna Imamului Ali (a.s.) și a spus:

„Oricărui eu îi sunt stăpân, acest Ali îi este stăpân, de asemenea.”

Aceste două tradiții sunt numite „hadisul celor două lucruri de preț (ثقلین)” și „hadisul autorității (ولایة)”. Ele sunt relatate atât separat, cât și împreună de sute de specialiști în știința hadisurilor.

Nawaab Siddiq Hasan Khan din Bhopal spune: „Al-Hakim Abu Said spune că tradiția celor două lucruri de preț și tradiția «Oricărui eu îi sunt stăpân, Ali îi este stăpân» sunt Mutawatir (adică transmise neîntrerupt de foarte mulți naratori, încât nu poate exista nicio îndoială cu privire la autenticitatea lor) pentru că un număr mare de companioni ai Nobilului Profet (s.a.w.a.) le-au relatat. Atât de mulți încât Muhammad b. Jurair a scris aceste două tradiții prin 75 de lanțuri de transmitere (اسناد) diferite și a scris o carte separată pe care a intitulat-o Kitabul Wilayat, iar Al-Hafiz az Zahabi a scris de asemenea o revistă numai despre Asnad-ul lor și a dat verdictul că acestea sunt Mutawatir; iar Abul Abbas b. Uqdah a relatat hadisul de la Ghadir-e-Khum prin 150 de lanțuri de transmitere diferite și a scris o carte întreagă despre el.”¹

Unii autori au încercat să pună la îndoială autenticitatea evenimentului de la Ghadir-e-Khum. Este necesar

1. Siddiq Hasan Khan: Minhajul Wasul, p. 16, Istelahe Ahadis Ar Rasool, p. 12-13, 92, tipărită de Şahjahanî, Delhi

să menționăm că acest hadis este Mutawatir și că regretatul și renumitul savant Allamah al-Amini (r.a.) a dat în primul volum al binecunoscutei sale cărți, al-Ghadir, numele a 110 companioni renumiți ai Nobilului Profet (s.a.w.a.) care au narat acest hadis împreună cu toate sursele acestora. Și există nu mai puțin de 84 de Tabein (persoane din a doua generație de companioni) care au narat acest hadis de la companionii menționați mai sus.¹

Specialiștii în știința hadisurilor au consemnat în cărțile lor acest hadis în fiecare secol și în fiecare epocă. Așadar, acest hadis a continuat să fie relatat de foarte mulți naratori (رَوَى) în fiecare epocă, lucru care-l face Mutawatir. Dacă vrem să vorbim despre savanții și autorii care au relatat acest hadis în cărțile lor de tradiții, este de ajuns să menționăm că Allamah Amini (r.a.) a enumerat numele savanților din fiecare secol, ajungând la un număr de 360.²

Unii au încercat să pună la îndoială Asnad-ul acestui hadis. Așa cum este cunoscut de oricine studiază știința tradițiilor, dacă un hadis este Mutawaatir, nu este deloc necesar să analizăm lanțul său specific de transmițători. Totuși, pentru a arăta falsitatea acestor afirmații, vom menționa opiniile unor renumiți specialiști în știința hadi-

1. Abdul Husain al-Amini: Al-Ghadir, vol. 1, p. 1418, tipărită de Daarul Kutub Al-Islamiyah, Tehran 1372 A.H.

2. Al-Ghadir: vol. 1, p. 73-151

surilor (محدثون).

Lanțul de transmitere (Asnad) al hadisului de la Ghadir:

a. Al-Hafiz Abu Isa at-Tirmidhi (decedat în anul 279 Hegira) a spus în cartea sa *Sahih* (care este una dintre cărțile *as-Sihah as-Sittah*) că:

هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ

„Acesta este un hadis bun (حسن) și corect (صحيح).”¹

b. Al-Hafiz Abu Jafar at-Tahawi (decedat în anul 279 Hegira) a scris în cartea sa, *Mușkilul Asar*, că:

فَهَذَا الْحَدِيثُ صَحِيحُ الْأَسْنَادِ وَلَا طَعْنٌ لِأَحَدٍ فِي رَوَاتِهِ

„Acest hadis este Sahih potrivit lanțurilor de naratori (اسناد) și nimeni nu i-a criticat vreodată pe cei care l-au relatat.”²

c. Abu Abdillah al-Hakim an-Nișapuri (decedat în anul 405 Hegira) a relatat acest hadis prin mai multe lanțuri de transmițători în cartea sa, *al-Mustadrak* și a spus:

1. At-Tirmidhi: *as-Sahih*, vol. 2, p. 298, tipărită la Cairo, 1292 A.H.

2. At-Tahawi: *Mușkilul Asar*, vol. 2, p. 308, tipărită la Hyderabad, 1233 A.H.

„Acest hadis este Sahih.”¹

d. Abu Muhammad Ahmad b. Muhammad al-Asimi a spus:

وَهَذَا الْحَدِيثُ تَلَقَّيْتُهُ الْأُمَّةَ بِالْقُبُولِ وَهُوَ مُوَافِقٌ بِالْأُصُولِ

„Acest hadis este acceptat de *Ummat* și este în armonie cu principiile (religiei).”²

De asemenea, următorii specialiști în știința hadisurilor au acceptat acest hadis ca *Sahih*:

(1) Abu Abdillah al-Mohamili al-Baghdadi în *Al-Amali*

(2) Ibne Abdil Barr al-Qurtubi în *Al-Istiaab*

(3) Ibne Maghazali Al-Ş’afi în *Al-Manaqib*

(4) Abu Hamid Al-Ghazzali în *Sirrul Alemain*

(5) Abul Faraj Ibne Jauzi în *Al-Manaqib*

(6) Sibt b. Jauzi în *Tazkeratul Khwaas al-Ummat*

(7) Ibne Abil Hadid Al-Mu’tazali în *Şarho Nahjil*

1. Al-Hakim: Al-Mustadrak vol. 3, p. 109-110, ediția aparută la Beirut

2. Al-Amini: Al-Ghadir, vol. 1, p. 14-18

Balagah

(8) Abu Abdullah Al-Ganji Al-Şafai în *Kifayatut Talib*

(9) Abul Makarim Alaudin Samnani în *Al-Urwah*

(10) Ibne Hajar Al-Asqalani în *Tahzib al-Tahzib*

(11) Ibne Kasir al-Demişqi în *Tarikh*

(12) Jalaluddin Suyuti în cartea sa *Jam'ul Jawame*

(13) Al-Qastalani în *Al-Mawahibul Ladunniyah*

(14) Ibne Hajar-e-Makki în *As-Sawaequl Moharrera*.

(15) Abdul Haq Dehlavi în *Şarh Al-Mişkat*, etc.

Există mulți alți specialiști în știința hadisurilor care au relatat această tradiție.¹

Sensul general al cuvântului Mawla:

Deoarece musulmanii sunniți nu pot nega autenticitatea tradiției Hadis-e-Ghadir, ei încearcă să minimizeze importanța acesteia, spunând că sensul cuvântului

1. Al-Amini: Al-Ghadir, vol. 1, p. 294-304

mawla (مولى) din acest hadis este acela de „prieten” și că Nobilul Profet (s.a.w.a.) a dorit să anunțe că:

„Oricărui eu îi sunt prieten, Ali îi este prieten!”

Problema este că nici măcar o singură persoană dintre cei prezenți la Ghadir nu a înțeles spusele Profetului (s.a.w.a.s.) cu acest pretins sens. Hasan b. Sabit, renumitul poet al Nobilului Profet (s.a.w.a.), a compus o poezie și a recitat-o în fața celor prezenți acolo, în care a spus:

فَقَالَ لَهُ فُمْ يَا عَلِيُّ فَإِنِّي رَضِيْتُكَ مِنْ بَعْدِي إِمَامًا وَهَادِيًا

„Apoi Profetul (s.a.w.a.) i-a spus: Ridică-te, o, Ali, întrucât am plăcerea să te fac Imam și călăuză după mine.”

Umar b. al-Khattab l-a felicitat pe Imamul Ali (a.s.) cu aceste cuvinte:

هَنِيئًا لَكَ يَا بَنَ أَبِي طَالِبٍ أَصْبَحْتَ وَأَمْسَيْتَ مَوْلَى كُلِّ
مُؤْمِنٍ وَمُؤْمِنَةٍ

„Felicitări, o, fiu al lui Abu Talib, în această dimineață ai devenit mawla al fiecărui credincios și al fiecărei credincioase.”

Dacă mawla înseamnă prieten, atunci de ce toate aceste felicitări? Oare Imamul Ali (a.s.) fusese dușmanul tuturor credinciosilor și credincioaselor înainte ca Umar să spună că „în această dimineață ai devenit prietenul tuturor”?¹

Imamul Ali (a.s.) i-a scris el însuși lui Muawiya:

*„Și trimisul lui Dumnezeu mi-a dat toată
autoritatea sa în ziua aceea la Ghadir Khum
și m-a făcut mawla al vostru.”²*

Există mulți alți companioni ai Nobilului Profet (s.a.w.a.) care au folosit în poeziile lor cuvântul *mawla* referindu-se la evenimentul de la Ghadir Khumm, cu sensul de „conducător”.

Sensul cuvântului ***mawla*** în context:

Acum să vedem ce sens poate fi dedus din contextul acestui hadis. Dacă un cuvânt are mai mult de un singur sens, cel mai bun mod de a-i stabili adevărata conotație este de analiza asocierea sa (*qarinah*) și contextul. Există aluzii în acest hadis care arată clar că singurul sens care se potrivește în această situație este acela de „conducător”, „stăpân”. Iată unele dintre ele:

1. Mișkat al-Masabih, Jaib al-Saer, Tafsir-e-Tabari, Al-Musnad de Abu Șaibani, Al-Musnad de Ahmad b. Ali Abu Yala, Al-Wilayah de Ahmad b. Yaqub etc.

2. Al-Amini: Al-Ghadir, vol. 1, p. 340.

Primul argument:

Întrebarea pusă de Nobilul Profet (s.a.w.a.) chiar înainte de a face această declarație:

أَلَسْتُ أَوْلَىٰ بِكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ

„Nu am eu o autoritate mai mare asupra voastră decât aveți voi înșivă?”

Ei au răspuns:

قَالُوا بَلَىٰ يَا رَسُولَ اللَّهِ

„Da, cu siguranță, o, Profet al lui Dumnezeu.”

Apoi Nobilul Profet (s.a.w.a.) a declarat că:

مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَىٰ مَوْلَاهُ

„Oricărui eu îi sunt stăpân, Ali îi este stăpân de asemenea.”

Fără îndoială, cuvântul mawla în această declarație are același înțeles ca (أَوْلَىٰ بِكُمْ) („a avea o autoritate mai mare asupra voastră”), la fel ca în întrebarea de dinainte. Cel puțin 64 de specialiști în știința hadisurilor sunniți au menționat în cărțile lor întrebarea de mai sus. Printre ei se numără Ahmad b. Hanbal, Ibne Maja, An-Nisai și Tir-

Al doilea argument:

Ruga care urmează, pe care Nobilul Profet (s.a.w.a.) a rostit-o chiar după această declarație:

اللَّهُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ وَانصُرْ مَنْ نَصَرَهُ وَاخْذُلْ
مَنْ خَذَلَهُ

„O, Dumnezeuule! Iubește-l pe cel care-l iubește pe Ali și fii potrivnicul celui care-i este dușman lui Ali, ajută-l pe cel care-l ajută pe Ali și părăsește-l pe cel care-l părăsește pe Ali.”

Această rugă arată că Imamului Ali (a.s.) i s-a încredințat în acea zi o responsabilitate care, prin însăși natura sa, avea să-i transforme pe unii în dușmani ai săi (iar această responsabilitate nu poate fi decât cea de conducător) și în ducerea la bun sfârșit a acestei responsabilități el ar fi avut nevoie de oameni care să-l ajute și care să-l susțină. Ar fi avut oare nevoie de ajutoare pentru a fi prietenul tuturor?

Al treilea argument:

În declarația sa Nobilul Profet (s.a.w.a.) a afirmat

că:

*„În curând voi fi chemat (de Dumnezeu)
și voi răspunde acestei chemări.”*

Apoi a spus următorul lucru: *„Aceasta este pentru ultima oară când mă mai aflu într-o astfel de adunare”*. Acest lucru arată clar faptul că el se pregătea pentru a transfera responsabilitatea conducerii musulmanilor după moartea sa.

Al patrulea argument:

Felicitările exprimate de companioni și modul în care ei și-au manifestat bucuria nu lasă loc la îndoieli în ceea ce privește înțelesul acestei declarații.

Al cincilea argument:

Împrejurările, locul și timpul acestui eveniment: Putem oare să ne imaginăm că Nobilul Profet (s.a.w.a.) și-a întrerupt călătoria în mijlocul zilei și că a ținut aproape o sută de mii de pelerini sub soarele arzător al deșertului Arabiei, determinându-i să se așeze într-un loc plin de țepi pe nisipul fierbinte și că a făcut un amvon din șei de cămilă, iar apoi a ținut o predică lungă, pentru ca la sfârșitul tuturor acestor pregătiri să anunțe că:

„Oricărui eu îi sunt prieten, Ali îi este prieten.”

Este un astfel de lucru compatibil cu logica? Nu, dar unii sunt gata să-l acuze pe Nobilul Profet (s.a.w.a.) de un asemenea comportament copilăresc!

După declarația de la Ghadir Khumm nu este necesar să se mai arate alte dovezi privitoare la califatul Imamului Ali (a.s.). Cu toate acestea, vom prezenta câteva tradiții în acest sens.

11. Tradiții care dovedesc numirea Imamului Ali (a.s.) în funcția de calif

1) *Hadis-e-Saqalain*

După declarația de la Ghadir, nu este necesar să se mai aducă și alte argumente pentru a dovedi numirea lui Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.) în funcția de calif. Totuși, este important de menționat unele tradiții privitoare la acest lucru.

Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ كِتَابُ اللَّهِ وَعِزَّتِي أَهْلُ بَيْتِي مَا إِنِ
تَمَسَّكُمْ بِهِمَا لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي أَبَدًا وَإِنَّهُمَا لَنْ يَفْتَرِقَا حَتَّى
يُرْدَا عَلَى الْحَوْضِ

„Vă las în urmă două lucruri de preț, cartea

lui Dumnezeu și pe descendenții mei, care sunt Oamenii Casei mele / Ahle Beit (a.s.). Dacă vă alipiți de acestea și dacă veți continua să le urmați și să vă supuneți ambelor și dacă nu veți părăsi pe niciunul dintre ele, nu vă veți rătăci niciodată. Ele nu se vor separa unul de celălalt până când mă vor întâlni la Kausar (Iacul din Paradis).”

Este acceptat de toți că Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.) nu este doar o simplă persoană dintre Cei ai Casei / *Ahle Beit* (a.s.), ci este căpetenia Oamenilor Casei / *Ahle Beit* (a.s.). Astfel, obligația de a-l asculta pe el este dovedită de această tradiție universal acceptată.

2) Hadis-e-Manzelat

Apoi există hadisul cunoscut ca Hadis-e-Manzelat (حَدِيثُ مَنْزِلَةٍ). În timpul expediției la Tabuk (în luna Rajab, anul 9 A.H.), Nobilul Profet (s.a.w.a.) l-a lăsat în locul său pe Imamul Ali (a.s.), ca reprezentant al său în Medina. La aflarea acestei decizii, Imamul Ali (a.s.) a exclamat cu mâhnire: „Mă lași în urmă?” Profetul (s.a.w.a.) l-a înștiințat:

„O, Ali! Nu ești mulțumit că ai aceeași poziție față de mine ca cea pe care a avut-o Aaron (Harun) față de Moise (Musa), în afară de faptul că nu va mai fi niciun profet după

mine?”

Prin aceasta, Profetul (s.a.w.a.) s-a referit la faptul că Hazrat Moise (a.s.) l-a lăsat în locul său pe Hazrat Aaron (a.s.) ca să aibă grijă de poporul său, când s-a dus să primească poruncile, în același fel în care el îl lăsa pe Imamul Ali (a.s.) în locul său, ca reprezentant al său, pentru a avea grijă de problemele islamului în timpul absenței sale.¹

3) Surah-e-Tawbah

Apoi urmează împrejurările în care au fost comunicate versetele Surei al-Baraat (Tawbah, Capitolul 9) locuitorilor orașului Mecca. Mai întâi a fost trimis Abu Bekr pentru a transmite păgânilor aceste versete. Apoi, Nobilul Profet (s.a.w.a.) l-a trimis pe Imamul Ali (a.s.) să ia Surah de la Abu Bekr și să o facă publică în Mecca. Abu Bekr s-a întors din călătoria sa spre Mecca, în mijlocul zilei, la Medina și l-a întrebat pe Nobilul Profet (s.a.w.a.) dacă i-a fost revelat vreun verset sau vreo poruncă împotriva comunicării acestei sure. Nobilul Profet (s.a.w.a.) i-a spus: „*Gabriel / Gibrail (a.s.) a venit la mine și m-a înștiințat ca nimeni altcineva în afară de mine sau*

1. Această tradiție se găsește în mai multe cărți, de exemplu în Sahih Tirmidhi, vol. 1, p. 308, ediția apărută la Cairo, 1292 A.H, Ibne Asir: Osodul Ghaba, vol.2, p. 12, ediția apărută la Cairo, 1285 A.H., As Suyuti: Al-Durrul Mansur, vol. 2, p. 7, Kanzul Ummal de Muttaqi Hindi, vol.1, p. 48 ediția apărută la Hyderabad, 1312 A.H.

de cel care este din mine să nu transmită mesajul.” Principiul care reiese în mod evident din aceste declarații ale Profetului (s.a.w.a.) este exprimat și în următoarea tradiție care a fost acceptată de toate sectele.

4) Adevărul este cu Imamul Ali (a.s.)

Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

عَلَىٰ مَعَ الْحَقِّ وَالْحَقُّ مَعَ عَلِيٍّ اَللّٰهُمَّ اَدْرِ الْحَقَّ مَعَهُ حَيْثُ مَا دَارَ

„Ali este cu adevărul și adevărul este cu Ali. O, Dumnezeu! Fă ca adevărul să-l însoțească oriunde ar merge.” (Literal: „Întoarce adevărul oriunde s-ar întoarce el.”)¹

Așadar, adevăratul califat i s-a încredințat de fapt Imamului Ali (a.s.) și nimănui altcuiva.

5) Hadis-e-Nur

Seyid Ali Hamadani scrie în Mawaddatul Qurba, transmițând de la Salman al Farsi (r.a.), că Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus în Hadisul Luminii Divine (حديث نور):

أَنَا وَ عَلِيٌّ مِنْ نُورٍ وَاحِدٍ

1. Al-Khwarazmi: Al-Manaqeb, p. 56, ediția apărută la Najaf, 1965 A.D.; Al-Hammuyi: Faraedus Simtain, vol. 1, p. 56, ediția apărută la Beirut, 1987 A.D., Al-Khatib Al-Baghdadi: Tarikh, vol. 14, p. 321

„Eu și Ali am fost amândoi creați din una și aceeași lumină (lumina divină).

Noi am fost creați cu patru mii de ani înainte de a fi creat Adam și când a fost creat Adam, acelei lumini i s-a dat un loc în șira spinării sale. Astfel, noi am continuat să ocupăm acelși loc, până când am fost separați în șalele lui Abdul Muttalib.”

În *Riyazul Faraiz* acest hadis se termină cu următoarele cuvinte:

„De aceea în mine este profeția, iar în Ali este califatul. Apoi El m-a făcut pe mine Profet și pe Ali l-a făcut Wasi (reprezentant, locțiitor)”¹

12. Cei care sunt Ulul-Amr trebuie să fie infailibili (Masum)

Dumnezeu spune în Sfântul Coran:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُفِي الْأَمْرِ

1. Așa cum este menționat în *Mafatihul Matalib*, p. 396, Al-Ganji Al-Şafi: *Kifayat Al-Talib*, p. 174, ediția apărută la Najaf

مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

„O, voi cei ce credeți! Dați ascultare lui Dumnezeu! Dați ascultare Trimisului și celor, dintre voi, ce au porunca! Dacă vă certați asupra unui lucru, atunci aduceți-l înaintea lui Dumnezeu și a trimisului, dacă credeți în Dumnezeu și în Ziua de Apoi! Așa este bine, căci aceasta este cea mai bună rânduială.” - Sura Nisa (4): 59

Acest verset obligă musulmanii la două lucruri: primul este supunerea față de Dumnezeu și al doilea este supunerea față de Trimis (s.a.w.a.) și față de cei care dețin autoritatea asupra poporului (أُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ).

În acest verset, celor care sunt Ulul Amr li s-a dat exact aceeași autoritate asupra musulmanilor care i s-a dat Trimisului (s.a.w.a.). Atât Trimisul (s.a.w.a.), cât și Ulul Amr au fost menționați împreună după verbul „supuneți-vă”, ceea ce arată că supunerea față de Ulul Amr are același statut ca supunerea față de Trimis (s.a.w.a.).

În mod firesc, rezultă că Ulul Amr trebuie să fie de asemenea Masum (infaibili și lipsiți de orice fel de greșală sau păcat). Altfel, supunerea față de ei nu ar fi asociată cu supunerea față de Profet (s.a.w.a.) și nu

ar exista o poruncă care să facă obligatorie supunerea absolută față de aceștia.

Savanții sunniți tind să interpreteze expresia Ulul Amr ca însemnând „cârmuitorii dintre voi”, adică stăpânitorii musulmanilor. Această interpretare nu se bazează pe niciun raționament logic.

Dacă Dumnezeu ne-ar fi poruncit să ne supunem unor astfel de regi și stăpânitori, s-ar crea o situație imposibilă pentru musulmani. Săracii musulmani ar fi condamnați la a nu fi pe placul lui Dumnezeu, orice ar face. Dacă s-ar supune stăpânirii, nu s-ar supune poruncii lui Dumnezeu: „Nu vă supuneți unui păcătos”. Iar dacă nu ar asculta de astfel de conducători, nu s-ar supune din nou poruncii lui Dumnezeu, care spune că trebuie să se supună conducătorilor musulmanilor. Dacă acceptăm această interpretare, musulmanii vor fi condamnați la ocară veșnică, fie că se supun sau nu se supun conducătorilor lor musulmani care nu sunt Masum.

Renumitul exeget sunnit, Fakhruddin Razi, a dedus în exegeza sa coranică, Tafsirul Kabir, că acest verset dovedește că Ulul Amr trebuie să fie Masum (infailibili). El argumentează spunând că Dumnezeu le-a poruncit oamenilor să se supună celor care sunt Ulul Amr în mod necondiționat, de aceea este necesar ca Ulul Amr să fie Masum; pentru că dacă există vreo posibilitate ca ei să

comită vreun păcat (iar păcatul este ceva interzis), va însemna că cineva trebuie să li se supună, dar totodată să nu li se supună în respectiva acțiune. Iar acest lucru este imposibil! Apoi, pentru a distrage atenția cititorilor de la Ahle Beit (a.s.), el a născocit teoria că poporul (Ummat) musulman ca întreg este Masum.¹

Această interpretare este unică, întrucât niciun savant musulman nu a subscris acestei teorii, iar ea nu se bazează pe nicio tradiție. Este într-adevăr surprinzător că Razi susține că fiecare individ al națiunii musulmane nu este Masum, dar cu toate acestea, el afirmă că toți musulmanii împreună alcătuiesc un tot Masum.

Chiar și un elev de școală primară știe că 200 de vaci plus 200 de vaci însumează 400 de vaci și nu un om. Dar Razi spune că 700 de milioane de persoane care nu sunt *Masum* și cu alte 700 de milioane de persoane care nu sunt *Masum* vor alcătui un tot *Masum*!

Evident, în urma erudiției pe care o deținea, el a putut să ajungă la concluzia că *Ulul Amr* trebuie să fie *Masum*, dar prejudecățile sale referitoare la Ahle Beit (a.s.) l-au forțat să spună că poporul (*Ummat*) islamic ca întreg este *Masum*.

De asemenea, el nu s-a oprit asupra faptului că

1. Ar-Razi: At-Tafsirul Kabir, vol. 1, p. 144, ediția apărută la Teheran

versetul conține cuvântul *minkum* (منكم) („dintre voi”) care arată că *Ulul Amr* trebuie să fie o parte a *Ummat*-ului musulman, nu întreaga națiune musulmană. Iar dacă este vorba despre supunerea față de întreaga națiune musulmaă, atunci cine mai rămâne ca să se supună?

13. Adevăratul sens al expresiei *Ulul-Amr*

Să ne întoarcem acum la interpretarea corectă a versetului de mai sus. Marele savant sunnit în știința tradițiilor care a trăit în secolul al cincilea, Hakim Haskaani, relatează în cartea sa *Şawahedut Tanzil* (vol. 1, p. 149) că Imamul Baqir (a.s.) a spus că acest verset a fost revelat cu privire la Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.), la Imamul Hasan (a.s.) și la Imamul Husein (a.s.) La auzul acestui lucru, cineva i-a spus Imamului (a.s.): „Oamenii întreabă de ce Dumnezeu nu a menționat numele lui Ali (a.s.) și a familiei sale în Cartea Sa?”

Imamul (a.s.) a răspuns:

„Spune-le că a venit porunca rugăciunii (Salat), dar Dumnezeu nu a specificat dacă să fie efectuate trei sau patru rakat (unități); Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) a fost cel care a explicat toate detaliile. Și porunca Zakat-ului a fost revelată, dar Dumnezeu nu a spus că acesta este unul din fiecare 40 de dirhami; Trimisul lui Dumne-

zeu (s.a.w.a.) a fost cel care a explicat-o; a fost poruncit și Hajj-ul (pelerinajul la Mecca), dar Dumnezeu nu a spus să se efectueze Tawaf (înconjurarea Kaba-ei) de șapte ori, Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) a fost cel care a explicat acest lucru. În același mod a fost revelat versetul:

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

«Dați ascultare lui Dumnezeu! Dați ascultare Trimisului și celor, dintre voi, ce au porunca!»

*Și acesta a fost revelat cu privire la Imamul Ali (a.s.) și la Imamul Hasan (a.s.) și la Imamul Husein (a.s.).*¹

În aceeași carte este relatată o altă tradiție, transmisă de Imamul Ali (a.s.), că Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus că: „Asociații mei sunt cei pe care Dumnezeu i-a pus lângă El și lângă mine, iar versetul este despre ei. Apoi, dacă vă veți teme de vreo ceartă cu privire la orice lucru, să-l aduceți înaintea lui Dumnezeu și a Trimisului și a celor care au porunca dintre voi.” Imamul Ali (a.s.) a spus: „L-am întrebat pe Profetul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) cine sunt aceștia. El a răspuns: «Tu ești primul dintre ei.»” Iar autorul exegezei coranice *Tafsirul Al-Bahrul Mohit* (vol.3, p. 278) afirmă de asemenea că acest verset i-a

1. Tafsir-e-Ayyași, vol. 2, p. 249-250, ediția apărută la Teheran, Tafsir-e-Safi de Mulla Mohsin Faiz Kașani, vol. 1, p. 364, ediția apărută la Teheran

fost revelat Nobilului Profet (s.a.w.a.) cu privire la Imamul Ali (a.s.).

Acum, după ce am văzut cine sunt „cei care au porunca”, este evident că nu apare deloc problema de a ne supune conducătorilor tirani și nedrepti. În acest verset musulmanilor nu li se cere să se supună acelor conducători care ar putea fi nedrepti, tiranici, ignoranți, egoiști și afundați în depravare. De fapt, musulmanilor li se poruncește să se supună celor doisprezece Imami menționați, fiecare dintre ei fiind fără păcat și lipsit de gânduri și de fapte rele.

14. Cei Doisprezece Califi / Imami

Este potrivit să menționăm capitolul 77 din cartea *Yanabiul Mawaddah* de Al Hafiz Sulayman b. Ibrahim Al Qunduzi Al Hanafi.

Autorul a relatat o tradiție binecunoscută, citând din *Sahih Bukhari*, *Sahih Muslim*, *Sunan-e-Abi Dawud* și *Sahih Tirmidhi* și din alte cărți, că Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus că: „*După mine vor fi doisprezece califi și toți vor fi din Quraiș*”. Autorul citează multe tradiții care atestă că Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

„*Eu, Ali, Hasan, Husein și nouă dintre*

descendenții lui Husein suntem curați și fără de păcat.”

El mai menționează și faptul că Nobilul Profet (s.a.w.a.) i-a spus Imamului Husein (a.s.): *„Tu ești o căpetenie, fiul unei căpetenii, fratele unei căpetenii; tu ești un Imam, fiul unui Imam, fratele unui Imam; tu ești o mărturie (a lui Dumnezeu), fratele unei mărturii (a lui Dumnezeu) și fratele a nouă mărturii (a lui Dumnezeu), dintre care a noua va fi Al-Mahdi.”*

După citarea mai multor astfel de tradiții, el scrie: „Unii învățați au spus că tradițiile (care arată că acești califi care aveau să urmeze după Nobilul Profet (s.a.w.a.) sunt în număr de doisprezece) sunt binecunoscute și au mai multe lanțuri de transmitere.” Acum, după trecerea timpului și cunoscând istoria, știm că în acest hadis Nobilul Profet (s.a.w.a.) s-a referit la cei doisprezece Imami din Familia sa / Ahle Beit (a.s.).

Acest hadis nu se poate referi la cei patru califi drept călăuziți, întrucât ei au fost mai puțini de doisprezece și nu se poate referi la califii din dinastia Bani Umayyah pentru că:

- (a) aceștia au fost mai mulți de doisprezece
- (b) cu toții au fost tirani și nedrepti

- (c) ei nu erau din neamul Bani Hașim, iar Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus într-un alt hadis că toți vor fi din Bani Hașim

Acest hadis nu se poate referi nici la califii din dinastia Bani Abbas, pentru că:

- (i) aceștia au fost mai mulți de doisprezece și
- (ii) ei nu au respectat versetul referitor la Mawaddat și nici Tradiția Mantalei (حَدِيثُ كِسَاء) întrucât i-au persecutat pe descendenții Profetului (s.a.w.a.). Hafiz Suleman spune că acești califi din dinastia Bani Abbas au fost la fel de asupritori ca cei din dinastia Bani Umayyah.

De aceea, singurul mod de a interpreta acest hadis este de a accepta că se referă la cei doisprezece Imami din Familia Nobilului Profet (s.a.w.a.), Ahle Beit (a.s.), întrucât ei au fost cei mai cunoscători, cei mai iluștri, cei mai temători de Dumnezeu, cei mai evlavioși, cei mai nobili din neamul lor, cei mai virtuoși și cei mai respectați de Dumnezeu. Mai mult decât atât, cunoașterea pe care o dețineau provenea de la înaintașul lor, Nobilul Profet (s.a.w.a.), fiindu-le transmisă prin intermediul Imamilor anteriori și prin învățăturile directe de la Dumnezeu.

15. Specificarea numelor celor Doisprezece Imami

Nobilul Profet (s.a.w.a.) nu numai că a făcut cunoscut care este numărul Imamilor care aveau să urmeze după moartea sa, ci chiar a specificat numele celor doisprezece Imami în multe tradiții. Aici ne vom referi la una dintre aceste tradiții:

Jabir b. Abdullah Ansari (r.a.) relatează: „Când Nobilului Profet (s.a.w.a.) i-a fost revelat versetul referitor la *Ulul Amr*, l-am întrebat: «Am ajuns la cunoașterea lui Dumnezeu și a Trimisului. Cine sunt acești *Ulul Amr*, supunerea față de care a fost legată de supunerea față de tine?» Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

O, Jabir! Ei sunt succesorii mei. Ei sunt Imamii și călăuzele musulmanilor după mine. Primul este Ali b. Abi Talib, apoi Hasan, apoi Husein, apoi Ali b. Husein, apoi Muhammad b. Ali, care a fost menționat sub numele de Baqir în Tora / Taurat. O, Jabir! Tu îl vei cunoaște. Când îl vei întâlni, să-i transmiți salutul (salam) meu. După el va urma Sadiq – Jafar b. Muhammad, apoi Musa b. Jafar, apoi Ali b. Musa, apoi Muhammad b. Ali, apoi Ali b. Muhammad, apoi Hasan b. Ali. Apoi, după el

va fi cineva al cărui nume și titlu va fi numele și titlul meu. El este dovada lui Dumnezeu pe acest pământ. El este ultima mărturie cu privire la creaturile Sale. El este Ibne Hasan b. Ali. Dumnezeu va face ca răsăritul și apusul să triumfe în mâinile sale. El este cel care se va afla în ocultație față de prietenii săi șiiți. Numai aceia vor rămâne statornici în timpul ocultației sale, a căror inimi au fost încercate de credință.

Jabir (r.a.) l-a întrebat pe Nobilul Profet (s.a.w.a.) dacă adepții (șiitii) săi vor beneficia de el în timpul ocultației sale? Nobilul Profet (s.a.w.a.) a răspuns:

Jur pe Cel care m-a ales ca Profet că șiiții (adeptii) lui vor beneficia în mod categoric de lumina (Nur) sa și de Wilayat-ul său în același mod în care beneficiază de soare când aceasta dispăre în spatele norilor.

O, Jabir! Aceasta este una dintre tainele lui Dumnezeu, din cunoașterea Sa tainică; să spui acest lucru doar acelor care merită (să-l știe).¹

În această tradiție, Nobilul Profet (s.a.w.a.) nu numai

1. Șeikh Abu Ali Fazl b. Hasan Tabrisi: A'alamul Wara, vol. 2, p. 181-182, publicată de Muassasato .

că a specificat numele Imamilor (a.s.), enumerându-i în ordinea lor, ci a făcut cunoscut și faptul că al doisprezecelea Imam (a.t.f.s.) va fi ocultat. El a mai anunțat și că nu va fi ușor ca cineva să rămână statornic în credința sa în Imam. Inimile vor trebui încercate. De asemenea, el a mai explicat că oamenii vor continua să beneficieze de Imam și în timpul ocultației sale.

Partea a III-a

Punctul de vedere sunnit :

16. Concepția sunnită cu privire la califat

Din punct de vedere al teologiei, majoritatea musulmanilor sunniți din ziua de astăzi sunt Așari. Ei, la fel ca și Mutazali, cred că instituția imamatului / califatului este o necesitate, iar oamenii sunt obligați să aleagă un calif, acest lucru fiind (wajib). Mutazali susțin că acest lucru este necesar potrivit rațiunii. Așari cred că acest lucru este obligatoriu potrivit tradiției.

An-Nasafi scrie în cartea sa, Al-Aqaid: „Musulmanii nu pot fi fără un Imam care să se îngrijească de punerea în practică a hotărârilor lor și de implementarea codului penal (hudud) și de păzirea frontierelor lor și de echiparea armatelor lor și de primirea donațiilor lor și de stoparea jafurilor și a hoției și a tâlharilor și de efectuarea rugăciunilor de vineri și de Eid și de soluționarea certurilor dintre oameni și de primirea mărturiilor în cazul plângerilor juridice și de căsătoria tinerilor care nu au un custode și de împărțirea prăzilor de război.”¹

Musulmanii sunniți doresc un cârmuitor pământesc,

1. At-Taftazani: Șarho Aqaid Nasafi, p. 185

În timp ce musulmanii *șiiți* caută unul care poate să instaureze guvernarea lui Dumnezeu și care să pună capăt tuturor relelor din această lume.

În consecință, sunniții recunosc patru principii pentru alegerea unui calif:

a) *Ijma*:

Aceasta înseamnă consensul acelor persoane care se află la putere, deținând o anumită poziție la un moment dat. Nu este necesar acordul tuturor adepților Profetului (s.a.w.a.), nici nu este esențial să se obțină acordul tuturor celor care dețin puterea, sau care au o anumită poziție importantă în Ummat.

b) Numirea de către califul anterior.

c) *Șura*:

Aceasta înseamnă alegerea de către un comitet.

d) Puterea militară:

Aceasta înseamnă că dacă cineva vine la putere făcând uz de forță armată, el va deveni calif.¹

Autorul cărții *Șarhul Maqasid* a explicat că atunci

1. At-Taftazani: *Șarho Maqasidit Talibin*, vol. 2, p. 272, ediția apărută la Istanbul, 1305 A.H.

când moare un Imam, iar o persoană care posedă aptitudinile necesare revendică această funcție (fără să existe jurământul de credință – *bayah* și fără să fi fost nominalizat de califul anterior), dreptul său la califat va fi recunoscut cu condiția ca poporul să se supună puterii sale; și evident, acest lucru va fi valabil și în cazul în care noul calif este ignorant sau imoral. În mod asemănător, când un calif care s-a instaurat la putere făcând uz de forță militară este mai târziu biruit de o altă persoană, acesta va fi destituit, iar cuceritorul va fi recunoscut ca fiind noul Imam / calif.

17. Condițiile necesare pentru a fi calif

Musulmanii sunniți iau în considerare zece condiții necesare pentru ca cineva să fie calif:

- 1) să aibă vârsta necesară (adică să fi trecut de vârsta pubertății)
- 2) să fie întreg la minte
- 3) să fie liber, nu sclav
- 4) să fie bărbat, nu femeie
- 5) să fie capabil să conducă bătălii și să cunoască tacticile de luptă

- 6) să fie viteaz
- 7) să se poată ajunge la el, să nu fie ascuns sau într-un loc secret
- 8) să fie musulman
- 9) să fie drept (*Adil*)
- 10) să fie capabil să judece și să dea verdicte religioase, adică să fie *Mujtahid*.¹

Dar ultimele două condiții sunt pur teoretice. Așa cum am menționat mai înainte, chiar și o persoană imorală sau ignorantă poate deveni calif. De aceea, condițiile ca să fie drept și să aibă cunoștințe religioase nu au nicio bază.

Ei susțin că infailibilitatea (عِصْمَت) nu este necesară în cazul califatului. În sprijinul acestui lucru este citată mărturisirea lui Abu Bekr, pe care acesta a făcut-o la amvon în fața companionilor Nobilului Profet (s.a.w.a.):

„O, oameni! Am fost pus cârmuitor deasupra voastră, deși nu sunt mai bun decât voi; așadar, dacă-mi îndeplinesc bine sarcinile, să mă ajutați, iar dacă o iau pe un drum greșit, să mă corectați. Trebuie să știți că există un

1. At Taftazani: Șarho Aqaid Nasafi

*Satan care mă stăpânește uneori, așa că
dacă sunt mânios , să vă feriți de mine.”¹*

At-Taftazani spune în cartea sa, Şarh Aqaidin Nasafi, că un Imam nu poate fi destituit din funcția de Imam din cauza imoralității și tiraniei sale.²

18. Cum a ajuns Abu Bekr la putere?

Potrivit viziunii sunnite, primii patru califi sunt numiți Khulafa-e-Raședin (Califii Bine Călăuziți). Acum să analizăm cum a luat ființă primul calif:

Imediat după moartea Nobilului Profet (s.a.w.a.), musulmanii din Medina cunoscuți sub numele de Ansar (ajutoare) s-au adunat la Saqifah (verandă acoperită) lui Banu Saidah. Potrivit autorului cărții Ghiyasul Lughat, acesta era un loc secret unde arabii obișnuiau să se întâlnească pentru a pune la cale uneltirile lor.³

Aici, Saad b. Ubadah, care era bolnav, a fost condus către un scaun impunător și așezat pe acesta, învelit într-o pătură, pentru a fi ales în funcția de calif.

1. As Suyuti: Tarikhul Khulafa, p. 71

2. At Taftazani: op. cit.

3. Ghiyasud Din: Ghiyasul Lughat, p. 228, publicată de Naval Kishore Press, Lucknow, 1867 A.D.

Apoi, Saad a ținut o cuvântare în care le-a spus să preia califatul înainte ca altcineva să poată face acest lucru. Musulmanii *Ansar* au fost de acord și au spus că-l vroiau pe el în funcția de calif.

Cineva l-a informat pe Umar b. Khattaab despre această adunare. Umar împreună cu Abu Bekr s-au grăbit să ajungă la Saqifah. Abu Ubaidah era și el cu ei.

Potrivit lui Rawdatus Safa, Abu Bekr s-a adresat astfel celor adunați la Saqifah:

„O, adunare de Ansar! Noi vă recunoaștem bunele calități și virtuți. Nu am uitat nici străduința și eforturile voastre pentru a promova cauza islamului. Dar niciun alt trib nu se bucură de onoarea și respectul pe care-l au qurayșii între arabi, iar arabii nu se vor supune decât tribului Qurayș și nimănui altcuiva.”¹

În *Siratul Halabiyyah*, este adăugat: „Cu toate acestea, este un adevăr că noi, cei Muhajirun, am fost primii care am acceptat crezul islamic. Profetul islamului (s.a.w.a.) a fost din tribul nostru. Noi suntem rudele Trimisului... și de aceea, noi suntem cei îndreptățiți la califat... este recomandabil ca noi să avem conducerea, iar voi să luați ministerele. Noi nu vom acționa fără să vă

1. Muhammad b. Khawand Șah: Rawdatus Safa, vol. 2, p. 221, publicată de Naval Kishore Press, Lucknow

*consultăm.”*¹

S-a iscat o ceartă aprinsă între cele două grupări, în timpul căreia Umar a strigat:

„Pe Dumnezeu, îl voi ucide pe cel care ni se va opune acum.” Hubab b. Mundhir b. Zaid, unul dintre musulmanii Ansar din tribul Khazraj l-a provocat, spunând: *„Pe Dumnezeu, nu vom permite nimănui să ne conducă fiind calif asupra noastră. Un lider trebuie să fie dintre voi, iar unul dintre noi.”* Abu Bekr a spus: *„Nu, asta nu se poate, este dreptul nostru să fim conducători și al vostru să fiți miniștrii noștri.”* Hubab a spus: *„O, cei care sunteți Ansar! Să nu vă supuneți cuvintelor acestor oameni. Fiți fermi!... Pe Dumnezeu, dacă cineva încearcă să mi se împotrivească acum, îi voi tăia nasul cu sabia.”* Umar a spus: *„Pe Dumnezeu, dualitatea nu este de dorit în cazul califatului. Nu pot exista doi domnitori într-o guvernare, iar arabii nu vor accepta conducerea voastră pentru că Trimisul (s.a.w.a.) nu era din tribul vostru.”*

Ibne Qutaybah spune că atunci când Bașir b. Saad, șeful tribului Aws, a văzut că musulmanii Ansar s-au unit ca să-l susțină pe Saad b. Ubadah, șeful tribului Khazraj, el a fost cuprins de invidie și s-a ridicat pentru a susține cererea qurayșiților Muhajirin.

1. Al-Halabi Aș-Șafei: As Siratul Halabiyyah, vol. 2, p. 357, ediția apărută la Beirut

În mijlocul acestei încăierări, Umar i-a spus lui Abu Bekr: „Dă-mi mâna ca să-ți dau bayah, (adică jurământul de credință).” Abu Bekr a spus: „Nu, tu să-mi dai mâna ca să-ți dau bayah, pentru că ești mai puternic decât mine și mai potrivit pentru califat” Umar a luat mâna lui Abu Bekr și i-a jurat credință, spunând: „Puterea mea nu are nicio valoare în comparație cu meritele și cu vârsta ta. Iar dacă are vreo valoare, atunci puterea mea împreună cu a ta va conduce cu succes califatul.”

Bașir b. Saad i-a urmat pe ei, Khazraji au protestat că el făcea acest lucru din cauza invidiei sale față de Saad b. Ubadah.

Cineva din tribul Khazraj și-a scos sabia din teacă, dar a fost învins de ceilalți. În timpul acestor certuri murdare, Hazrat Ali (a.s.) și companionii săi luau parte la spălarea și îngroparea trupului Nobilului Profet (s.a.w.a.). Când toate acestea au fost îndeplinite, Abu Bekr obținuse deja conducerea califatului.

Ibne Qutaybah scrie: „Când Abu Bekr a preluat califatul, Ali (a.s.) a fost dus la Abu Bekr în timp ce repeța: «Eu sunt robul lui Dumnezeu și fratele Trimisului lui Dumnezeu (s.a.w.a.).» Apoi lui Ali (a.s.) i s-a poruncit să depună jurământul de credință față de Abu Bekr.” Ali (a.s.) a spus:

„Eu am un drept mai mare la califat decât oricare

dintre voi. Nu-ți voi jura credință. De fapt, tu ar trebui să-ți depui jurământul de credință față de mine. Tu i-ai îndemnat pe cei care sunt Ansar să-ți dea bayah pe baza faptului că ai legătură de sânge cu Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.). Tu ne uzurpi dreptul la califat nouă, membrilor Casei sale. Nu ai argumentat tu celor care sunt Ansar că ai un drept mai mare la califat decât ei pentru că Trimisul (s.a.w.a.) este rudă cu tine, iar ei ți-au predat ție guvernarea și au acceptat conducerea ta (pe baza acestui argument)? De aceea, chiar motivul folosit de tine în fața celor care sunt Ansar este acum adus de mine. Legăturile noastre cu Trimisul (s.a.w.a.) sunt, atât în viață cât și în moarte, mult mai strânse decât ale oricăruia dintre voi. Dacă ești loial argumentului tău, trebuie să faci dreptate; altfel, știi că te îndrepti cu bună știință către tiranie.”

Umar a spus: „Până când nu dai bayah, nu vei fi eliberat.”

Ali (a.s.) a strigat: *„Mulge cât de mult poți pentru că ugerul se află în mâinile tale. Fă-o cât mai tare astăzi, pentru că el (Abu Bekr) ți-l va preda ție mâine. Umar, nu mă voi supune poruncilor tale; nu-i voi jura credință.”*

19. O scurtă recapitulare

Câteva aspecte ale evenimentelor menționate

mai înainte merită atenție:

1. Era o tradiție a arabilor ca odată ce o anumită persoană fusese proclamată ca șef al tribului, chiar și de un grup mic de oameni, ceilalți nu i se opuneau și respectau vrând-nevrând acest lucru.

Această tradiție era în mintea lui Abbas, unchiul Profetului (s.a.w.a.), când i-a spus lui Ali (a.s.): „Dă-mi mâna ca să-ți pot jura credință.” Motivul fiind acela că odată ce califatul era preluat, nimeni nu i-ar fi cerut lui Hazrat Ali (a.s.) să renunțe la el. Aceasta a fost tradiția care l-a făcut să renunțe. Aceasta a fost tradiția care l-a determinat pe Saad să se grăbească să-i sfătuiască pe musulmanii Ansar să preia conducerea califatului, înainte ca altcineva să poată face acest lucru. De aceea i s-a spus lui Umar să meargă repede la Saqifah, pentru că altfel ar fi fost prea târziu, sau prea complicat să schimbe ceea ce s-ar fi decis acolo. Conform acestei obicei, odată ce unii l-au acceptat pe Abu Bekr drept calif, majoritatea musulmanilor din Medina au făcut același lucru.

2. Hazrat Ali (a.s.) era foarte conștient de existența acestui obicei. Atunci de ce a refuzat să-i întindă mâna lui Abbas și să accepte bayah, spunându-i: „Cine altcineva în afară de mine poate să ceară un

astfel de jurământ de credință?”¹

Pentru că Hazrat Ali (a.s.) știa că funcția de calif nu era totuna cu șefia tribului. Nu se baza pe proclamarea poporului sau pe jurământul publicului, ci era o responsabilitate dată de Dumnezeu, nu de oameni. Iar din moment ce fusese deja numit ca Imam în mod public de către Dumnezeu, prin Profet (s.a.w.a.), nu era nevoie să se grăbească în fața oamenilor pentru a obține jurământul lor de credință. El nu vroia ca oamenii să creadă că Imamatul se baza pe *bayah* oamenilor; dacă oamenii ar fi venit la el pe baza declarației de la Ghadir-e-Khum, ar fi fost foarte bine, iar dacă nu, ei ar fi avut de pierdut, nu el.

3. Să ne întoarcem acum la evenimentele de la Saqifah:

În timpul vieții Nobilului Profet (s.a.w.a.), moscheea Profetului (s.a.w.a.) era centrul tuturor activităților islamice, acolo se luau deciziile privitoare la pace și la război, acolo erau primiți solii, acolo erau ținute prediciile și acolo se decideau lucrurile. Iar atunci când s-a răspândit vestea morții Nobilului Profet (s.a.w.a.),

1. Ibne Qutaybah: Al-Imamah was-Siyasah, vol. 1, p. 4, Al-Maawardi: Al-Ahkamus Sultaniyyah, p. 7, ediția apărută la Cairo, 1966

musulmanii s-au adunat chiar în acea moschee.

Atunci de ce susținătorii lui Saad b. Ubadah au hotărât să meargă trei mile (aproximativ 5 kilometri) în afara orașului Medina, pentru a se întâlni la Saqifah, care nu era un loc cu o reputație bună? Oare nu au făcut asta pentru că au dorit să uzurpe califatul fără ca ceilalți oameni să știe, iar apoi să-l prezinte pe Saad ca fiind califul acceptat? Dacă ne gândim la declarația de la Ghadir-e-Khum și la obiceiul tribal al Arabiei, nu poate exista o altă explicație.

4. Când Umar și Abu Bekr au aflat despre această întâlnire, ei se aflau în moschee. O mare parte a musulmanilor se aflau în moschee. De ce nu au informat pe nimeni altcineva despre această adunare de la Saqifah? De ce s-au strecurat afară în secret, împreună cu Abu Ubaidah? Oare pentru că Hazrat Ali (a.s.) și cei din neamul Bani Hașim erau prezenți în moschee și în casa Nobilului Profet (s.a.w.a.), iar Umar și Abu Bekr nu au dorit ca ei să știe despre planul lor secret? Oare pentru că le era teamă că dacă Hazrat Ali (a.s.) ar fi aflat despre întâlnirea de la Saqifah și dacă ar fi existat și cea mai mică posibilitate de a decide să meargă acolo el însuși, nimeni altcineva nu ar fi avut șansa de a reuși să preia conducerea califatului?

5. Când Abu Bekr a lăudat virtuțile musulmanilor Muhajirin pentru că erau din tribul Nobilului Profet (s.a.w.a.), oare nu știa că existau alte persoane cu un drept mult mai mare să revendice califatul, pentru că erau membrii familiei Nobilului Profet (s.a.w.a.), trupul și sângele său?

Tocmai această prefăcătorie l-a determinat pe Hazrat Ali b. Abi Talib (a.s.) să comenteze:

إِحتَجُّوا بِالشَّجَرَةِ وَأَضَاعُوا الثَّمَرَةَ

„Ei au argumentat invocând arborele (tribul) și după aceea i-au nimicit fructul (adică familia Profetului).”¹

Dacă privim acest eveniment în mod obiectiv, nu putem să spunem că a fost vorba de alegeri, pentru că alegătorii (care ar fi trebuit să fie toți musulmanii răspândiți în toată Arabia, sau cel puțin musulmanii din Medina) nici măcar nu au știut că urmau să aibă loc alegeri, ca să nu mai vorbim de faptul că nu au fost informați când și unde urmau să aibă loc. Ceea ce s-a întâmplat la Saqifah a fost departe de alegători, nici chiar viitorii candidați nu știau acest lucru. Cuvintele Imamului Ali (a.s.) ne amintesc din nou de cele două lucruri menționate mai sus:

1. Ar-Razi (ed.): Nahjul Balagah, ediția Subhi as-Salih, Beirut.

„Ce ciudat! Ar putea fi califatul prin companionii Profetului, dar nu prin companionii săi și rudele lui? Dacă pretindeți că ați obținut autoritatea asupra treburilor musulmanilor prin consultare, atunci cum se face că cei care trebuiau consultați au fost absenți? Iar dacă ați câștigat împotriva oponentilor voștri invocând înrudirea (cu Profetul), atunci altcineva are un drept mai mare în ceea ce-l privește pe Profet și este mai apropiat de el.”¹

Ceea ce s-a întâmplat la Saqifah nu se poate numi nici măcar alegere după anumite criterii, pentru că majoritatea companionilor remarcabili ai Nobilului Profet (s.a.w.a.) nu au avut cunoștință despre aceste evenimente. Hazrat Ali (a.s.), Abbas, Usman, Talhah, Zubayr, Saad b. Abi Waqqas, Salman-e-Farsi (r.a.), Abuzar Ghifari (r.a.), Ammar b. Yasir (r.a.), Miqdad (r.a.), Abdur Rahman b. Awf, nici unul dintre aceștia nu a fost consultat sau măcar informat.

Singurul argument care poate fi oferit pentru acest califat este acesta: indiferent de statutul oficial al evenimentelor de la Saqifah, Abu Bekr a reușit să preia frâiele puterii în mainile sale datorită tradiției tribale, devenind

1. Nahjul Balagah, zicale nr. 190. Acesta este surprinzător că ultimele două fraze au fost șterse din ediția Subhi as-Salih și Mufti Muhammad Ubaidah, Beirut, 1973, vezi Sharh-e-Nahjil Balagah, vol. 18, pg. 416, Beirut, 1959

astfel un calif constituțional.

Într-un limbaj simplu, Abu Bekr a devenit un calif constituțional pentru că a învins în lupta lui pentru putere, întocmai cum cineva câștigă o licitație. Așadar, musulmanii care au fost învățați să laude acest eveniment, sunt de fapt învățați în mod necugetat că singurul lucru care contează este puterea. Din moment ce ți s-a asigurat scaunul puterii, totul este în regulă, vei deveni conducătorul constituțional al statului. (Loviturile militare care au avut loc adesea în rândul musulmanilor sunt rezultatul acestei teorii menționate mai sus.)

În cele din urmă, ar trebui să cităm chiar comentariul făcut de însuși Umar, care a condus din umbră acest califat. El a spus în timpul califatului său:

„Mi s-a adus la cunoștință că cineva a spus: «Când moare Umar, îi voi jura credință lui cutare.» Ei bine, nimeni nu ar trebui să greșească astfel, gândind că jurământul față de Abu Bekr a fost corect, cu toate că a fost ceva neașteptat. Bineînțeles, a fost ceva neașteptat, dar Dumnezeu ne-a ferit de relele acestui lucru. Acum, dacă cineva va dori să copieze acest lucru, îl voi decapita.”¹

1. Sahih Bukhari, Kitabul Maharib, vol. 8, p. 210, Maktab-e-Jamhori, Cairo; Tarikh-e-Tabari, vol. 4, pg. 1,821

20. Numirea lui Umar în funcția de calif

Musulmanii sunniți cred că ceea ce s-a întâmplat la Saqifah a fost manifestarea spiritului democratic al islamului. Ținând cont de această credință, ar fi fost just dacă ar fi avut loc alegeri democratice (indiferent de sensul lor în contextul evenimentelor de la Saqifah) pentru a pune bazele unui model al califatului islamic care să continue și în viitor. Dar acest lucru nu s-a întâmplat.

Abu Bekr îi era dator lui Umar pentru înființarea califatului său și știa că dacă maselor li s-ar fi dat libertatea de a alege, Umar nu ar fi avut nicio șansă, întrucât era cunoscut ca fiind un om violent și aspru. De aceea, el a decis să-l numească succesor al său pe Umar.

At-Tabari scrie: „Abu Bekr l-a chemat pe Usman când era pe moarte și i-a spus să scrie o poruncă pentru numirea lui, pe care i-a dictat-o: «În numele lui Dumnezeu, Cel Milostiv, Îndurător. Aceasta este porunca lui Abdullah b. Abi Qahafah (adică Abu Bekr) dată musulmanilor...», apoi el a căzut inconștient. Usman a adăugat cuvintele: «Îl aleg pe Umar b. al-Khattab să fie succesorul meu dintre voi».

Apoi Abu Bekr și-a recăpătat cunoștința și i-a spus lui Usman să-i citească porunca. Usman i-a citit-o. Abu Bekr a spus: «Allahu Akbar» și a fost mulțumit și a comentat: «Cred că ți-a fost teamă că oamenii nu vor

cădea de acord unii cu alții dacă aş fi murit în această stare.» Usman a răspuns: «Da.» Abu Bekr a spus: «Fie ca Dumnezeu să te răsplătească din partea islamului și a musulmanilor.»¹

Astfel, documentul de numire a lui Umar în funcția de calif a fost finalizat, iar Abu Bekr a poruncit să fie citit în fața musulmanilor.

Ibne Abil Hadid al-Mu'tazali scrie că atunci când Abu Bekr și-a recăpătat cunoștința și scribul i-a citit ce scrisese, iar Abu Bekr a auzit numele lui Umar, l-a întrebat: „Cum ai scris asta?” Scribul a spus: „Nu puteai să-l neglijezi.” Abu Bekr a răspuns: „Ai dreptate.”²

La scurt timp după aceea Abu Bekr a murit.

Umar a dobândit califatul prin această numire. Aici ne amintim de o tragedie care s-a întâmplat înainte cu trei sau cinci zile de moartea Nobilului Profet (s.a.w.a.).

În cartea Sahih a lui Muslim există o tradiție relatată de Ibne Abbas că, cu trei zile înainte de moartea Profetului (s.a.w.a.), Umar b. Khattaab și alți companioni se aflau lângă el.

1. Tabari: Al-Tarikh, vol. 4, p. 2138-2139

2. Ibne Abil Hadid: Şarh-e-Nahjil Balagah, vol. 1, p. 163-165, Ibne Saad: At-Tabaqat, vol. 2, p. 242, 324, 336, 368, Ahmad: Al-Musnad, vol. 1, p. 232

Trimisul (s.a.w.a.) a spus: „Acum să vă scriu ceva prin testament ca să nu vă rătăciți după moartea mea.” Umar a spus: „Trimisul vorbește delirând. Cartea lui Dumnezeu ne este suficientă.” Afirmația lui Umar a cauzat furori printre cei prezenți acolo. Unii spuneau că porunca Trimisului (s.a.w.a.) trebuia îndeplinită astfel ca să poată scrie tot ceea ce dorea spre binele lor. Alții erau de partea lui Umar. Când tensiunile și zgomotul s-au întesit, Trimisul (s.a.w.a.) a spus: „Plecați de la mine.”¹

Ar trebui să menționăm aici câteva porunci coranice:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

„O, voi cei ce credeți! Nu vă ridicați glasurile peste glasul Profetului și nu-i vorbiți

1. Muslim: As-Sahih, (Kitabul Wasiyyah, Babut Tarkil Wasiyyah), Cairo, vol. 5, p. 75-76, Bukhari: As-Sahih, Cairo, 1958, vol. 1, Kitabul Ilm, p. 38-39; vol 4, p. 85; vol 6, p. 11-12; vol. 7, (Kitabut-Tib) p. 155-156; vol. 9, (Kitabul Itisaam bil-Kitaab was Sunnah), p. 137

Este interesant de observat că atunci când Bukhari consemnează comentariul cum că Profetul (s.a.w.a.) ar fi vorbit în delir, el omite numele celui care a făcut acest comentariu; iar când parafrazează acest comentariu în cuvinte mai politicoase, el menționează în mod explicit numele celui care l-a făcut, adică Umar. Tabaqaat ibne Saad vol.2, p. 242, 324, 368; Ahmad b. Hanbal: Musnad, vol. 1, p. 232, 239, 324, 336, 355

**în gura mare, precum faceți între voi, căci
deșarte vor fi faptele voastre, fără să vă
dați seama.”- Sura Hujarat (49): 2**

Cuvintele Nobilului Profet (s.a.w.a.) au constituit o
revelație de la Dumnezeu:

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

**„El nu vorbește din patimă. Aceasta
este o Dezvăluire ce i-a fost dezvăluită.” -
Surah Najm (53): 3-4**

Iar musulmanii trebuiau să urmeze porunca sa fără
nicio ezitare:

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

**„Ceea ce vă dă trimisul, luați! Ceea ce
vă oprește, lăsați!” - Sura Hașr (59): 7**

Iar când acest Trimis (s.a.w.a.), cu trei zile înainte să
moară, a dorit să scrie o poruncă pentru a-i salva pe mu-
sulmani de la rătăcire, el a fost acuzat că ar vorbi în delir.
Când Abu Bekr, care nu avea nicio astfel de protecție
divină împotriva greșelilor, a început să dicteze docu-
mentul pentru numirea lui Umar într-o astfel de condiție
critică încât a căzut inconștient înainte de a-și numi suc-
cesorul, Umar nu a spus că acesta vorbea în delir!

Nimeni nu poate fi sigur de ceea ce a vrut să scrie Nobilul Profet (s.a.w.a.), dar fraza pe care a folosit-o ne dă o idee. Nobilul Profet (s.a.w.a.) a declarat în mai multe împrejurări:

„O, oameni, cu adevărat, vă las în urmă două lucruri de preț, Cartea lui Dumnezeu și pe descendenții mei, care sunt membrii familiei mele. Atât timp cât sunteți atașați de acestea cu sinceritate, nu vă veți rătăci niciodată după moartea mea.”

Când a folosit aceeași frază cu trei zile înainte de a muri („...să vă scriu ceva prin testament ca să nu vă rătăciți după mine”), era destul de ușor de înțeles că Nobilul Profet (s.a.w.a.) urma să scrie ceea ce le spusese mereu despre Coran și familia sa, Ahle Beit (a.s.).

Poate că Umar a bănuțit acest lucru, așa cum se vede din afirmația sa:

„Cartea lui Dumnezeu ne este de ajuns.”

El a vrut să-i spună Profetului (s.a.w.a.) că nu va urma „cele două lucruri de preț”. Unul era suficient pentru el.

Chiar însuși Umar a recunoscut acest lucru într-o discuție cu Abdullah b. Abbas, în care el a spus printre

altele că:

„Și cu siguranță el (Profetul), în timpul bolii sale, a avut de gând să proclame numele lui (Ali); așa că am împiedicat acest lucru.”¹

Poate că acest cuvânt, „delir”, i-ar fi servit scopului său chiar dacă Profetul (s.a.w.a.) ar fi scris acea poruncă. Umar și adepții săi ar fi pretins că a fost scrisă în stare de delir și că nu avea astfel niciun fel de valabilitate.

21. Aș-Şura : Comitetul

După ce a domnit aproximativ zece ani, Umar a fost rănit mortal de un sclav, adept al zoroastrismului, al cărui nume era Firuz. Din moment ce Usman scrisese numele lui Umar în testamentul lui Abu Bekr, Umar îi era îndatorat acestuia și se simțea obligat față de el. De aceea, în ultimele zile ale vieții sale, Umar a inventat în mod ingenios un nou sistem pentru a-și alege succesorul. El nu le-a permis oamenilor să-și aleagă califul (la fel cum făcuse și Abu Bekr), nici nu și-a numit succesorul (așa cum fusese el numit în funcția de calif). Umar a instituit un comitet alcătuit din șase persoane. El a spus: „Cu adevărat, Trimisul lui Dumnezeu a fost mulțumit de șase persoane în momentul morții sale – Ali, Usman, Talhah,

1. Ibne Abil Hadid: Şarhe Nahgil Balagah, vol. 12, p. 21

Zubair, Saad b. Abi Waqqas și Abdur Rahman b. Awf. Am decis ca alegerea califului să fie făcută prin consultarea lor, astfel ca să poată să aleagă pe unul dintre ei.”

El i-a chemat pe aceștia înainte de a muri. Privindu-i, i-a întrebat „Așadar, fiecare dintre voi este dornic să devină calif?” Cum niciunul nu a răspuns, el a repetat întrebarea. În acel moment Zubair a spus: „Și ce ne-ar priva de acest drept? Tu l-ai avut (califatul) și te-ai descurcat. Dintre quraișiți, noi nu-ți suntem inferiori ție în ceea ce privește precedența (în credință), nici în ceea ce privește legătura cu Nobilul Profet (s.a.w.a.)”. Umar l-a întrebat: „Ar trebui să nu vă spun despre voi?” Zubair a spus: „Spune-ne, pentru că și dacă-ți spunem să nu faci acest lucru, tu oricum ne vei spune.” Apoi Umar a început să înșire trăsăturile rele ale lui Zubair, Talha, Saad b. Abi Waqqas și Abdur Rahman b. Awf. Apoi l-a privit pe Hazrat Ali (a.s.) și i-a spus: „Pe Dumnezeu, tu îl meriți (califatul) mai mult decât oricine altcineva. Tu l-ai merita dacă nu ai avea un caracter comic.” Și adresându-se celorlalți membri ai comitetului, a spus: „Dacă îl alegeți pe el – adică pe Ali (a.s.) – și-l faceți conducător al vostru, el vă va conduce cu siguranță la purul adevăr și pe calea luminată.” Uitându-se la Usman, el a spus: „Ia-l de la mine (califatul); este ca și cum i-aș vedea pe quraișiți punând salba (califatului) în jurul gâtului tău datorită dragostei față de tine. Apoi, tu îi vei pune pe Banu Umayyah și pe Banu Abi Muit (tribul lui Usman) conducători peste oa-

meni. Și vei împărți prăzile de război doar între ei. Apoi, o ceată de lupi dintre arabi va veni și te va măcelări în patul tău.” Apoi, l-a apucat pe Usman de frunte și a spus: „Pe Dumnezeu, dacă qurayșii te aleg pe tine calif al lor, tu îl vei preda (califatul) mai departe lui Bani Umayyah, iar dacă faci acest lucru, atunci cu siguranță musulmanii te vor ucide. Așadar, când se vor întâmpla toate acestea, să-ți aduci aminte de cuvintele mele. Pentru că acest lucru se va întâmpla cu siguranță.”

Umar l-a chemat pe Abu Talha al-Ansari și i-a dat următoarele porunci: „După înmormântarea mea, să aduni cincizeci de oameni dintre Ansar, înarmați cu săbii și să-i strângi în jurul celor șase viitori candidați, într-o casă, pentru a alege un calif dintre ei. Dacă cinci cad de acord iar unul nu este de acord, cel care nu este de acord trebuie să fie decapitat. Dacă doi nu sunt de acord, atunci amândoi trebuie să primească același tratament (decapitarea). Cu toate acestea, dacă trei cad de acord și trei nu sunt de acord, atunci trebuie să se acorde prioritate alegerii grupului din care face parte Abdur Rahman b. Awf. Dacă ceilalți trei nu sunt de acord, atunci ei trebuie decapitați, deasemenea. Dar dacă trec trei zile și aceste șase persoane nu sunt în stare să aleagă un calif dintre ei, atunci toți trebuie decapitați și musulmanii trebuie să fie liberi să-și aleagă propriul calif.”¹

1. Ibne Abil Hadid: Șarhe Nahgil Balagah, vol. 12, p. 185-188; Al-Imamah was Siyaasah, Beirut, vol. 1, p. 23-27, Tarikh-e-Tabari, vol. 5, p. 33-41, Egipt

Autorul šiit Qutubuddin Rawandi relatează că, în momentul în care Umar a poruncit ca grupului lui Abdur Rahman b. Awf să i se permită să aibă câștig de cauză, Abdullah b. Abbas i-a spus lui Hazrat Ali (a.s.): „Califatul este pierdut din nou. Acest om vrea ca Usman să fie calif.” La aceasta, Hazrat Ali (a.s.) a replicat:

„Știu. Totuși, voi participa alături de ei în Șura, pentru că prin această dispoziție, cel puțin el (Umar) a acceptat în mod public că eu merit califatul, deși înainte obișnuia să spună că Nabuwwat (Profeția) și Imamât (funcția de conducere) nu pot fi în aceeași familie. Voi participa în Șura pentru a le arăta oamenilor contradicția dintre faptele și vorbele sale.”¹

Acum apare întrebarea – cum se face că Hazrat Ali (a.s.) și Abdullah b. Abbas erau convingși că Umar dorea ca doar Usman să devină calif, deși Umar nu l-a numit în mod public pe Usman?

Răspunsul la această întrebare se află în structura acestui comitet și în dispozițiile date de Umar. Abdur Rehman b. Awf era căsătorit cu sora lui Usman. Saad b. Abi Waqqas și Abdur Rehman făceau parte din același clan, adică Bani Makhzum. Cunoscând faptul că legăturile de rudenie jucau un rol important în cultura arabă, era de

1. Ibne Abil Hadid: Șarhe Nahgil Balagah, vol. 1, p. 189

neconceput ca aceștia trei să se împotrivescă unul altuia. Așadar, trei votanți erau sigur în favoarea lui Usman, printre care se afla și votul decisiv al lui Abdur Rehman b. Awf.

Talha era din clanul lui Abu Bekr, adică Banu Taim. Încă din zilele ce au urmat evenimentelor de la Saqifah, a existat mereu o ură între clanurile Banu Taim și Bani Hașim (clanul lui Hazrat Ali (a.s.)). De asemenea, Hazrat Ali (a.s.) îl ucisese pe unchiul acestuia, Umayr b. Usmi, pe doi frați ai săi, Usman și Malik, în bătaia de la Badr.¹ Prin urmare, era de așteptat ca Talha să voteze împotriva lui Hazrat Ali (a.s.).

Zubair era fiul lui Safiyyah – mătușa lui Hazrat Ali (a.s.). După evenimentele de la Saqifah, el a luptat împotriva celor care intraseră în casa lui Hazrat Ali (a.s.) și care l-au târât cu forța în fața lui Abu Bekr. Deci era logic și de așteptat ca el să fie de partea lui Hazrat Ali (a.s.).

Cu toate acestea, exista posibilitatea ca Zubair să solicite el însuși califatul. Așadar, vedem că Hazrat Ali (a.s.) putea să spere doar la sprijinul lui Zubair, care nu era suficient pentru a-l alege în funcția de calif. Chiar dacă presupunem că Talha ar fi fost în favoarea lui Haz-

1. Șeikh Mufid (r.a.): Kitabul Irșad, Teheran, tradusă de Seyed Hașim Rasuli Mahallati, vol. 1, p. 63

rat Ali (a.s.), totuși acest lucru nu ar fi contat, pentru că grupul lui Abdur Rehman trebuia să câștige.¹ Prin urmare, vedem că Umar a alcătuit acest comitet în așa fel încât să se asigure că numai Usman putea fi ales în funcția de calif.

Când a avut loc alegerea, Talha și-a retras numele de pe lista candidaților la califat în favoarea lui Usman. În același mod, Zubair și-a retras candidatura în favoarea lui Hazrat Ali (a.s.), iar Saad b. Abi Waqqas și-a retras candidatura în favoarea lui Abdul Rehman b. Awf. În a treia zi, când nu se formase încă o imagine clară și întrucât timpul acordat pentru alegerea califului se scurgea ducând la un eșec în urma căruia toți trebuiau decapitați, Abdur Rehman și-a retras numele din cursă în favoarea lui Hazrat Ali (a.s.). Dar înainte de a face acest lucru, el i-a pus o condiție lui Hazrat Ali (a.s.). El a promis să-l facă pe Hazrat Ali (a.s.) calif doar dacă acesta ar fi promis să urmeze cartea lui Dumnezeu, Sunnah / Tradiția Nobilului Profet (s.a.w.a.) și sistemul de conducere a lui Abu Bekr și Umar. Abdul Rehman știa foarte bine care avea să fie răspunsul lui Hazrat Ali (a.s.). Când Hazrat Ali (a.s.) a refuzat, spunând că el va urma Cartea, Sunnah și propriul sistem de conducere, Abdul Rehman a respins solicitarea sa în ceea ce privește califatul și i-a pus aceleași condiții lui Usman, care le-a acceptat cu

1. Tabari: Tarikh, vol. 5, p. 35. Aici este conversația dintre Hazrat Ali (a.s.) și unchiul său Abbas.

ușurință.

Când Abdul Rehman b. Awf l-a declarat pe Usman ca fiind următorul calif, Hazrat Ali (a.s.) i-a spus: „Pe Dumnezeu, ai făcut acest lucru doar cu speranța pe care a avut-o el (Umar) din partea prietenului său.” (Hazrat Ali (as) s-a referit la faptul că Abdul Rehman l-a numit pe Usman doar cu scopul ca mai târziu Usman să-l numească pe el succesor al său, întocmai cum Abu Bekr l-a numit succesor al său pe Umar). Hazrat Ali (a.s.) a continuat: „Fie ca Dumnezeu să pună vrajbă între voi doi.” După câțiva ani, Abdul Rehman și Usman au devenit dușmani aprigi. Ei nu și-au vorbit până la moartea lui Abdul Rehman.

Usman, al treilea calif, a fost ucis de musulmani întrucât ei nu au fost mulțumiți de nepotismul său (faptul că favoriza rudele sale). Împrejurările nu i-au dat ocazia să-și aleagă sau să-și numească succesorul. Astfel, musulmanii erau pentru prima dată cu adevărat liberi să-și aleagă califul și s-au adunat cu toții la ușa lui Hazrat Ali (a.s.).

22. Efectele asupra credinței în dreptatea lui Dumnezeu și în infailibilitatea (Ismat) profeților (a.s.)

Am explicat că aceste credințe sunnite referitoare la

califatul constituțional i-au slăbit pe musulmani din punct de vedere politic și i-au forțat să se supună oricărei persoane care a reușit să câștige în lupta pentru putere, indiferent de aptitudinile sau de caracterul ei.

Mai mult decât atât, acest lucru i-a obligat să-și schimbe întreaga concepție religioasă și să-și modifice toate credințele. În primul rând, o majoritate copleșitoare a califilor au fost lipsiți de orice fel de simț al bunei cuviințe religioase sau al evlaviei. Pentru a justifica califatul unor astfel de persoane, ei au ajuns să afirme că până și profeții comiteau păcate. Astfel, credința în infailibilitatea (Ismat) profeților a fost schimbată.

Întrucât existau poate sute de persoane mai cunoscătoare, mai evlavioase și mai potrivite pentru funcția de calif decât califul aflat la putere, au fost forțați să spună că nu era nimic greșit în a prefera o persoană mai puțin capabilă, în detrimentul uneia mai capabile și mai potrivite.

Când știții au arătat faptul că era un lucru rău, potrivit rațiunii, să se prefere o persoană mai puțin aptă, dacă exista o persoană superioară acesteia, sunniții au declarat că nimic nu este bun sau rău în sine. Orice poruncește Dumnezeu devine un lucru bun și orice interzice Dumnezeu devine un lucru rău.

Este clar că pentru a-i proteja pe califi, nu doar profeții

au fost depozitați de infailibilitatea (Ismat) lor, dar până și Dumnezeu a fost depozitat de dreptatea Sa. Acele vremuri tulburi au trecut, iar acum putem înțelege cu ușurință întreaga semnificație a versetului revelat la Ghadir Khum:

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ، وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا
بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاعِصْكُمْ مِنَ النَّاسِ...

„O, Trimisule! Propovăduiește ceea ce ți-a fost pogorât ție de la Domnul tău. Dacă nu faci astfel, tu nu vestești solia Sa. Dumnezeu te va ocroti de oameni.” - Sura Maidah (5): 67

Puritatea învățăturilor și a acțiunilor islamice a depins de califatul lui Ali (a.s.). Dacă acel singur mesaj nu ar fi fost transmis, atunci ar fi fost ca și cum mesajul nu ar fi fost transmis deloc. Siguranța întregii religii a depins de califatul lui Ali (a.s.) după moartea Nobilului Profet (s.a.w.a.).

23. Manaqeb-e-Ahle Beit (a.s.)

Virtuțile celor din Ahle Beit așa cum sunt ele consemnate în istorie

Argumentele noastre în favoarea celor din Ahle Beit

(a.s.), extrase din cărțile sunnite, au fost aduse ținând cont de concizia acestui curs. Evident, nu am putut discuta fiecare detaliu. Pe lângă argumentele pe care le-am adus deja, vom prezenta aici alte câteva tradiții pentru a încheia argumentarea în mod categoric în favoarea califatului lui Hazrat Ali (as). Important este faptul că toate tradițiile din acest capitol sunt extrase din surse sunnite de încredere și autentice, scrise de savanți de renume.

1. Umar a declarat: „Dacă toate cele șapte planete și toate cele șapte ceruri și lumi ar fi puse pe un taler al balanței, iar credința lui Ali pe celălalt, talerul lui Ali va înclina balanța.”¹

2. Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

„Mi s-a poruncit (de către Dumnezeu) ca ușile tuturor caselor cu deschidere în moschee să fie închise, cu excepția ușii lui Ali. Despre asta șușoteau oamenii, deși pe Dumnezeu, nu eu am dat porunca de a deschide sau de a închide ușile. Eu doar am îndeplinit ceea ce mi s-a poruncit.”²

1. Riyazun Nazarah, vol. 2, p. 226; Izalatul Khifa vol. 2, p. 256 & 259

2. Selecție din Kanzul Ummal, p. 29

3. „*Acela este cu siguranță un necredincios, care nu-l consideră pe Ali ca fiind Khairun Nas (Cel mai ales dintre oameni).*”¹
4. „A vorbi despre Ali este un act de adorare.”²
5. „Dragostea pentru Ali nimicește păcatele cuiva întocmai cum focul mistuie lemnul.”³
6. „Nimeni nu va putea să negocieze puntea *Sirat*, dacă *Ali nu-i scrie un răvaș.*”⁴
7. „Doar adepții (șiiții) lui *Ali vor afla mântuirea.*”⁵
8. Abu Bekr s-a întors trist și necăjit la Trimisul lui Dum-

1. Selecție din Kanzul Ummal, p. 35

2. Jamea Saghir, p. 16, Kunuzul Haqaique, p. 120

3. Kunuzul Haqaique, p. 104, Selecție din Kanzul Ummal, p. 33, Riyazun Nazarah, vol. 2, p. 215

4. Riyazun Nazarah, vol. 2, p. 172 & 177, Selecție din Kanzul Ummal, p. 34

5. Kunuzul Haqaique, p. 4 & 21

nezeu (s.a.w.a.) și l-a întrebat dacă era prin porunca lui Dumnezeu că i-a fost luată Sura Barat.

Nobilul Profet (s.a.w.a.) i-a spus că Dumnezeu i-a poruncit (Profetului) ca propovăduirea surei să fie făcută fie de el însuși, fie de un membru al familiei sale.¹

9. Ayșă relatează:

„Când Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) se afla în ultimele momente ale vieții sale, el a spus: «Chemații pe cei dragi mie!» Cei care se aflau în jurul său l-au adus pe Abu Bekr. Profetul (s.a.w.a.) i-a aruncat o privire și și-a lăsat capul în jos. El a spus din nou: «Chemați-i pe cei dragi mie!» De această dată oamenii l-au chemat pe Umar. El i-a aruncat o privire și din nou și-a lăsat capul în jos. El a repetat încă o dată: «Chemați-i pe cei dragi mie!» De această dată l-au adus pe Hazrat Ali (a.s.). Când Profetul (s.a.w.a.) l-a privit pe Ali, l-a luat pe Ali sub pătura sa și l-a ținut acolo până la ultima sa suflare. Chiar și după moartea sa, mâna i-a

1. Khasais Nisai, p. 14, Selecție din Kanzul Ummal, capitolul 1, p. 444, Izalatul Khifa vol. 2, p. 261, Riyazun Nazarah, vol. 2, p. 203, Isabah, vol. 4, p. 270

fost gasită odihnindu-se pe Ali.”¹

10. Ura lui Muawiya față de Ali (a.s.):

Amir b. Saad b. Abi Waqqas relatează: „Muawiya i-a poruncit tatălui meu să-l blesteme pe Hazrat Ali (a.s.). El a refuzat. La auzul acestor vorbe, Muawiya a întrebat: «Ce te împiedică să-l blestemi pe Ali (a.s.)?»»

«Din câte îmi amintesc, l-am auzit pe Nobilul Profet (s.a.w.a.) spunând trei lucruri spre lauda lui Hazrat Ali (a.s.)», a răspuns Saad. «Nu voi putea niciodată să mă determin să-l blestem pe Ali (a.s.). Dacă aş avea doar una dintre cele trei calităţi, aş prefera-o pe aceasta în locul posedării unui şir de cămile stacojii.

- (1) Eu însumi l-am auzit pe Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) spunând despre Ali, când se pregătea să plece la Bătălia de la Tabuk şi l-a lăsat pe Ali în locul său, care s-a supus chiar dacă a fost lăsat în urmă pentru a avea grijă de femei şi de copii: „O, Ali, nu eşti foarte bucuros de faptul că ai aceeaşi poziţie față de mine pe care a avut-o Aaron față de Moise, cu excepția faptului că nu există niciun profet după

mine?”

(2) În ziua Bătăliei de la Khaibar l-am auzit pe Nobilul Profet (s.a.w.a.) spunând: „(Măine) voi preda steagul celui care este un prieten al lui Dumnezeu și al Trimisului Său, iar Dumnezeu și Trimisul Său îl ajută (îi sunt prieteni), de asemenea.” La auzul acestor vorbe, ne-am ridicat astfel ca să fim văzuți de Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.), dar el a spus: „Chemați-l pe Ali!” A fost adus Ali, chiar dacă suferea de infecție la ochi. Trimisul (s.a.w.a.) i-a înmănat steagul lui Ali, aplicându-i pe ochi saliva gurii sale. Iar prin mâinile lui Ali, Dumnezeu a dăruit victoria.

(3) Când a fost pogorât versetul de la Mubahila (Sura Al Imran 3: 61), Trimisul (s.a.w.a.) i-a chemat pe Ali, pe Fatima, pe Hasan și pe Husein și a afirmat: „O, Dumnezeule, aceștia sunt descendenții mei.”¹

11. *„Dacă nu ai fi tu, o, Ali, după moartea mea ar fi greu să fie recunoscuți credincioșii.”²*

12. *„Dacă îl faceți pe Ali calif al vostru, deși știu că nu veți*

1. Sahih Muslim, vol. 2, p. 218

2. Selecție din Kanzul Ummal, p. 51

face acest lucru, el vă va călăuzi la calea dreptății și veți vedea în el un lider și pe cel care a fost bine călăuzit.”¹

13. *„Ali este cu Coranul și Coranul este cu Ali, iar aceștia doi nu se vor despărți niciodată unul de celălalt până când vor ajunge la mine, la Hauz-e-Kausar.”²*

14. *„Ali, cinstea locului tău este ca cea a Casei lui Dumnezeu. Oamenii merg personal la Casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu nu merge la oameni. Așadar, când nu voi mai fi eu, dacă acești oameni te aleg ei înșiși ca să fii calif al lor, să devii califul lor. Dacă ei nu te abordează, niciodată să nu mergi după ei, atâta timp cât ei înșiși nu vin la tine.”³*

15. Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) i-a prezis lui Hazrat Ali (a.s.):

„Alții vor fi preferați în locul tău, cu toate că

1. Imam Hanbal: Musnad, selecție din Kanzul Ummal, vol. 1, p. 29

2. Jamea Saghir, p. 56, selecție din Kanzul Ummal, p. 30, Izalatul Khifa, p. 279

3. Usudul Ghaba, vol. 4, p. 31, Kunuzul Haqaeque, p. 173

ei nu vor avea acest drept. Să te detașezi de acest lucru până când vei ajunge la mine, la Hauze Kausar.”¹

16. Amir b. Wasmiyyah a relatat că l-a auzit pe Hazrat Ali (a.s.) afirmând de la amvon:

„Întrebați-mă orice doriți. Pe Dumnezeu, pot să vă vorbesc despre orice se va întâmpla până în Ziua Judecății. Întrebați-mă despre Cartea lui Dumnezeu, știu doar prea bine despre fiecare verset din ea. Știu dacă a fost pogorât în timpul zilei sau al nopții, dacă s-a pogorât într-un ținut deluros sau de câmpie.”²

17. *„Cu siguranță, cineva va merge în lad, în ciuda rugăciunilor și a postului neîntrerupt, dacă el sau ea poartă dușmănie față de familia mea / Ahle Beit (a.s.).”³*

1. Sahih Muslim, vol. 2, p. 127

2. Selecție din Kanzul Ummal, vol. 2 p. 42, Al-Hakim Al-Nișapuri: Mustadrak Al-Sahihain, vol. 2 p. 352 & p. 466

3. Al-Hakim Al-Nișapuri: Mustadrak Al-Sahihain, vol. 2, p. 149

18. *„Nicio rugăciune nu va putea ajunge la Dumnezeu, dacă cel care se roagă nu spune rugăciunile împreună cu salutările pentru Muhammad și descendenții lui Muhammad (adică Salawat).”¹*
19. *„Temelia islamului stă pe dragostea față de familia mea / Ahle Beit (a.s.).”²*
20. *„Cei din familia mea / Ahle Beit (a.s.) sunt precum Arca (lui Noe). Numai cei care s-au urcat pe Arcă au fost salvați, iar cei care s-au depărtat de ea s-au înecat în mare.”³*
21. *„Acela va atrage cea mai cumplită mânie a lui Dumnezeu, care îmi va provoca durere în ceea ce privește familia mea / Ahle Beit (a.s.).”⁴*

1. Jamea Saghir, p. 14, selecție din Kanzul Ummal, vol. 2, p. 6

2. Selecție din Kanzul Ummal, p. 49

3. Mustadrak, vol. 2, p. 343, vol. 3, p. 151, Jamea Saghir, p. 132, selecție din Kanzul Ummal, p. 92

4. Kunuzul Haqaeque p. 26, Selectie din Kanzul Ummal p. 91

22. *„Inima cuiva nu va gusta niciodată credința, până când nu va iubi Ahle Beit (a.s.) căutând plăcerea lui Dumnezeu, întrucât voi (Ahle Beit) sunteți cele mai apropiate rude ale mele.”¹*

23. *„Doar aceia dintre cei care mă urmează pe mine vor primi sprijinul meu în Ziua Judecății, care vor fi prietenii familiei mele / Ahle Beit (a.s.) și doar ei sunt adepții (șiiții) mei.”²*

24. Nobilul Profet (s.a.w.a.) i-a spus Fatimei (s.a.):

„Dacă este atrasă mânia ta, ea va atrage mânia lui Dumnezeu, iar dacă tu ești fericită, Dumnezeu va fi mulțumit, de asemenea.”³

25. *„Cele mai bune dintre toate femeile de pe pământ sunt Khadijah și Fatima.”⁴*

1. Mishkat vol. 8, p. 13; Musnad Ahmad b. Hanbal vol. 4, p. 165, Mustadrak vol. 4, p. 75

2. Selectii din Kanzul Ummal, p. 93

3. Mustadrak, vol. 3, p. 151; Selectie din Kanzul Ummal, p. 97

4. Jamea Sagheer, p. 9; Mustadrak vol. 2, p. 569

26. Abu Said Khudri consemnează:

„Când a fost revelat versetul care-i poruncea Nobilului Profet (s.a.w.a.) să le dea rudelor apropiate ceea ce li se cuvenea, Trimisul lui Dumnezeu (s.a.w.a.) i-a spus Fatimei (s.a.): «O, Fatima! Fadak este al tău.»”¹

27. Nobilul Profet (s.a.w.a.) a spus:

„Oricine i-a iubit pe Hasan și pe Husein, pe mine m-a iubit și oricine a ținut dușmănie față de ei, a ținut dușmănie față de mine.”²

1. Selectie din Kanzul Ummal, vol. 1, p. 228

2. Jamea Tirmidhi, p. 462; Mustadrak, vol. 3, p. 166; selectie din Kanzul Ummal, p. 106

Amirul Muminin / Căpetenia credincioșilor, Ali Ibn Abi Talib (a.s.) a spus:
„Cunoașterea este lumina înțelepciunii.” — Ghurar ul-Hikam, vol.1, p.43

Al-Allamah Ibn Abdil Barr scrie în cartea sa, Al Istiaab, privitor la tradițiile care au fost narate referitor la superioritatea lui Amirul Muminin Ali (a.s.) că: „Imam Ahmad b. Hanbal, Al Qadi Ismail b. Ishaq, Imam Ahmad b. Ali b. Şuayb Nesai și Al Hafiz Abu Ali Neşapuri au spus:

لَمْ يَرِدْ فِي فَضَائِلِ أَحَدٍ مِنَ الصَّحَابَةِ بِالْأَسَانِيدِ الْجَيَادِ مَا زُوِيَ فِي فَضَائِلِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

«Nu există atât de multe Ahadis cu lanțuri valabile (solide) de naratori (استناد) despre virtuțile niciunui companion, câte au fost narate referitor la virtuțile lui Ali b. Abi Talib (a.s.).»

Ibno Abdil Barr: Al Istiaab, vol. 3, p. 1115. Tipărită în Egipt